

NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

THE
KNIGHT
AND THE
MOTH

อัศวินกับผีเสื้อรัตติกาล

RACHEL
GILLIG

พรำวดาว แปล

ELIX

ELIX
Ignite Your Soul

ชุด The Stonewater Kingdom

THE
KNIGHT
AND THE
MOTH

อัศวินกับผีเสื้อรัตติกาล

RACHEL
GILLIG

พรำดาว แป

แต่ได้กินน้อยในตัวเราทุกคน ที่โหยหาการเป็นคนพิเศษ
จงจับมือข้าไว้ เจ้าสัตว์ประหลาดตัวน้อยเอ๋ย
แล้วเราจะก้าวข้ามกำแพงนั้นไปด้วยกัน

คำนำสำนักพิมพ์

มีเรื่องเล่าไม่กี่เรื่องที่ทำให้เด็กกำพร้าเป็นตัวละครสำคัญ หนึ่งในนั้นคือเรื่องเล่าอันศักดิ์สิทธิ์แห่งเทราม์ เริ่มจากเด็กกำพร้าที่เจอบ่อน้ำพุประหลาดผุดขึ้นจากหินบนยอดเนิน เมื่อก้มลงดื่มน้ำพุนั้นก็ถูกดึงให้เข้าสู่ห้วงฝัน เด็กน้อยเริ่มเล่าเรื่องราวในฝันให้คนในหมู่บ้านฟัง และดื่มน้ำจากบ่อซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนรับรู้ว่าเป็นนิมิตจากเทพ เทราม์จึงเปลี่ยนไปนับแต่นั้น ชาวบ้านเคารพเทพนิมิตเหนือทุกสิ่ง จนได้อีกนามว่า อาณาจักรคิลาวารี

จากเด็กกำพร้าผู้หยิ่งรู้ **ซิบิล เบลลิง** คือหนึ่งในนั้น นางเชื่อฟังคำสั่งของอธิการินีมาตลอดเกือบสิบปี จนได้พบรอยยิ้มเย้ยหยันและถ้อยคำท้าทายจาก **อัศวินร็อดริก** ผู้แหกกฎหลักของอัศวินด้วยการไม่ศรัทธาเทพนิมิตแม้แต่่น้อย การพบกันของทั้งสองเปลี่ยนสีหน้าของเรื่องให้ชวนยั้มในความเป็นคู่กัด แต่แล้วก็ดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วน่าตื่นเต้น เพราะพี่น้องผู้หยิ่งรู้ที่ซิบิลรักหายตัวไปที่ละคน นางจึงยอมทำทุกอย่างเพื่อตามหาพี่น้องของนาง ไม่เว้นแม้แต่การอ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากอัศวินผู้ร้ายกาจที่สุดในเทราม์

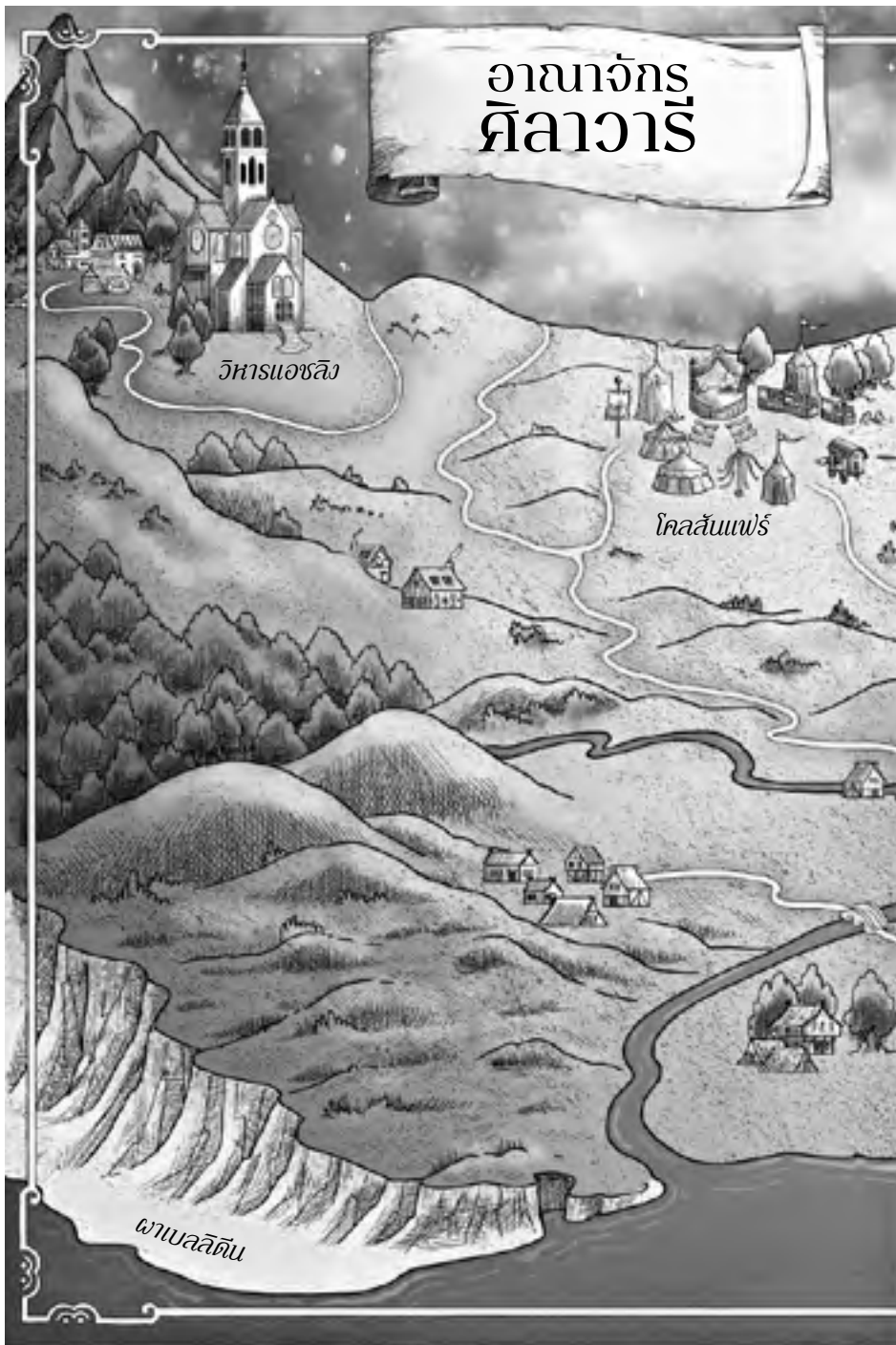
หลังจาก **เรเซล กิลลิก** ได้สร้างผลงานนวนิยายเรื่องโปรดของนักอ่านหลายท่านอย่าง **ONE DARK WINDOW** หน้าต่างอนธการ และ **TWO TWISTED CROWNS** สองมงกุฎวิปริต เธอก็ได้เขียนผลงานเรื่องใหม่ **The Knight and the Moth อัศวินกับผีเสื้อรัตติกาล** ซึ่งยังคงบรรยายกาศอกทึดผสมผสานความเชื่อของผู้คน และการบรรยายราวกับได้กลืนน้ำพุศักดิ์สิทธิ์จากวิหารสำนักพิมพ์อีลิคซ์รับรองว่าแฟน ๆ นวนิยายโรแมนตาซีจะต้องชื่นชอบอย่างแน่นอน

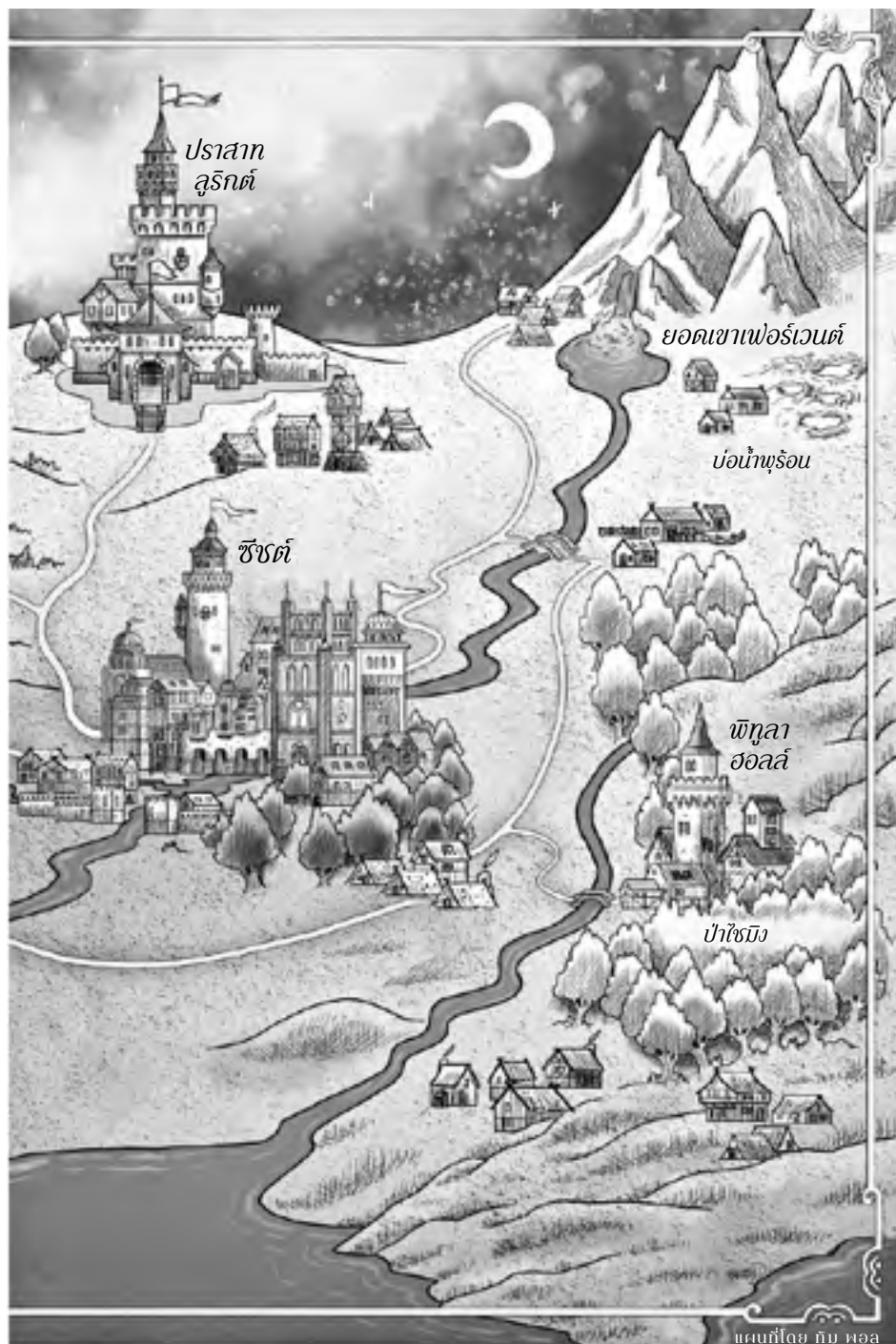
อาณาจักร คิลาวารี

วิหารเออร์ลิง

โคลันเพอร์

ฟาเบลิติน

วิหารแอชลิง

จำรู้จักเรื่องนี้ บาร์โทโลมิว เพียงแต่เจ้าจำมันไม่ได้เท่านั้น ข้าจะเล่าให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และสัญญาว่าจะถ่ายทอดอย่างซื่อสัตย์ แต่ถ้าข้าไม่ซื่อสัตย์ นั่นก็ไม่อาจถือเป็นความผิดของข้า การเล่าเรื่องก็คือการโกหกบางส่วนอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ

กาลครั้งหนึ่ง เจ้ามาถึงยอดเนินสูงสุดของเทราม์ ที่ซึ่งสายลมกระซิบเป็นท่วงทำนองแผ่วเบา ที่นั่น ดอกเกาแวนสีขาวและก้อนหินสีเทาต่างก็ดูดกกลืนไอบ่อยจากเท้าเปล่าเปลือยของเจ้า

วิหารหลังหนึ่งสร้างขึ้นบนนั้น แล้วเจ้าก็ย่องไป ตัวเล็กจ้อยเหมือนแมลงผ่านมุขทางเข้าสู่โถงกลาง แล้วก้าวไปตามทางเดิน เลือดเปื้อนริมฝีปากเจ้า และเจ้าทรุดลงในบ่อน้ำพุที่ผุดจากศิลาโบราณบนแท่นบูชา เมื่อเงยหน้าขึ้นมองหน้าต่างกลม เจ้าก็แลเห็นแสงสว่างที่จุ่มพิตกระจกหลากสี สิ่งที่เจ้าถนัดคือการซื้อฟิง เจ้าเอ่ยนามของเทพทั้งหลายและตีความสัญญาณของพวกเทพเจ้าเรียนรู้วิธีฝัน —

และวิธีจมน้ำ

ขอโทษนะ ข้าเองก็ไม่อยากย้อนกลับไปยังช่วงนี้ของเรื่องนักหรอก บาร์โทโลมิว แต่ข้าก็สงสัยอยู่บ่อยครั้งว่า...

ถ้าข้ามส่วนนี้ไป เรื่องที่เหลือจะเกิดขึ้นได้หรือไม่

บทที่หนึ่ง

หญิงสาวหกคนบนกำแพง

การก่อมลัประหลาดที่ขอบพุดจาเป็นคติสอนใจไม่ปะติดปะต่อกำลังเดิน
งุ่มง่ามไปยังมุมมืดของระเบียงทางเดินรอบวิหาร ตรงบริเวณนั้นเอง
ใยแมงมุมที่แผ่อยู่ระหว่างเชิงเทียนเหล็กสองอันดักแมลงวันตัวหนึ่งเอาไว้ได้

"ดังหึ่งๆ ไม่หยุดเลยนะ" การก่อมลัสะบัดนิ้วมอมเกร็งใส่แมลงวัน เสียง
แหบต่ำของมันก็ออกไปทั่ววิหาร "สมน้ำหน้า ข้าเตือนเจ้าแล้ว เตือนเป็นพันๆ
ครั้งว่าไปไหนให้ระวังหน้าระวังหลังให้ดี เอาละ" มันโน้มตัวเข้าไปจ้องใยแมงมุม
"อยู่นิ่งๆ นะ ข้าจะช่วยดึงเจ้าออกจากกับดักนี้เอง"

แต่มันก็ไม่ได้ช่วยดึงแมลงวันออก เอาแต่พริ้วเทศนาแมลงที่นำสงสาร
เกี่ยวกับอันตรายของการบิน หากแมลงวันมีเหตุผล มันคงตระหนักได้ว่าการตาย
อยู่ในเงื้อมมือแมงมุมอาจดีกว่าตกเป็นเป้าสนใจของการก่อมลัประหลาดตัวนี้ แต่
เพราะแมลงวันพุดไม่ได้ จึงไร้ซึ่งการโต้แย้ง มันได้แต่ส่งเสียงหึ่งๆ ส่วนการก่อมลั
ก็พล่ามต่อไปไม่หยุดหย่อน —

นั่นเองคือเหตุที่ทำให้ข้าสบโอกาสปลีกตัวออกจากม้านั่งที่กำลังเช็ดฝุ่นอยู่
เพื่อไปดูกษัตริย์เดินทางขึ้นเนินเขา

ข้าวิ่งตัดผ่านโถงกลาง เท้าเปล่ากระทบพื้นหินดังแปะๆ ก่อนจะพุ่งออกจากวิหาร อาทิตยอัสดงทักทายข้า แสงสาดส่องผ่านผ้าเนื้อบางเบาดูจืดจางใหม่ที่คลุมตาข้าอยู่

ลานกรวดเบื้องหน้าว่างเปล่า เวลาสำหรับแขกผู้มาเยือนหมดลงแล้ว เหลือเพียงรูปสลักหินปูนห้ารูปเท่านั้นที่ยังอยู่ ทั้งหมดไร้ใบหน้าและมีหมวกคลุมปกปิดศีรษะไว้ พวกมันตั้งตระหง่านสูงขึ้นไปราวสิบศืบ แขนที่ดูเก่าแก่อ้าออกคล้ายเชิญชวน รูปสลักทั้งห้ามีลักษณะเหมือนกันทุกประการ เว้นก็แต่มือซ้าย ซึ่งถือวัตถุหินต่างชนิดกัน รูปหนึ่งถือเหรียญ อีกรูปถือขวดหมึก รูปหนึ่งถือพาย อีกรูปถือระฆัง และรูปสุดท้ายถือหินถ่วงหูกทอผ้า

ข้าเดินย่องแทรกไประหว่างรูปสลักเหล่านั้น รู้สึกกลัวเหลือเกินว่าจะทำให้พวกมันโกรธถ้าเดินเสียงดังเกินไป แต่พวกมันเป็นเพียงหิน ไม่มีทั้งโทสะและเมตตา กระนั้น ทั้งหมดก็จ้องมองข้าผ่านเงามืดได้หมวกคลุมศีรษะ เหมือนนกล่าที่นิ่งรอ ข้ารู้สึกถึงพวกมันเหมือนที่รู้สึกได้ว่าวิหารแอสซิงคอยจับจ้องอยู่เบื้องหลัง ด้วยดวงตากระจกสี อย่างเงียบงัน เก่าแก่ และช่างดำหนิ

ข้ารีบเดินต่อ

ลานค่อยๆ เปลี่ยนเป็นผืนหญ้า และหินถูกแทนที่ด้วยสวนซึ่งมีไม้ผลลำต้นหยิกงอ ขณะนั้นเป็นปลายฤดูร้อน แอปเปิลสีแดงสุกห้อยเป็นพวง ข้าเอื้อมมือไปเด็ดลูกหนึ่งโดยไม่ชะงักฝีเท้า จนกระทั่งพื้นสวนผลไม้ออกมา ข้าจึงมองเห็นกำแพงหินทอดยาวอยู่เบื้องหน้า บนกำแพงนั้น --

มีหญิงสาวห้าคนรออยู่

พวกนางสวมผ้าสีอ่อนเช่นเดียวกับข้า ดวงตาคลุมไว้ด้วยผ้าบางเบาเช่นกัน เมื่ออยู่สูงขึ้นไปบนกำแพงหินเก่าและอาบแสงอาทิตย์ยามอัสดง ชุดของพวกนางพลีไหวตามแรงลม ดูคล้ายกับธงยอมนำนห้าผืนที่โบกสะบัดอยู่บนกำแพง

เหล่าหญิงสาวหันมาเมื่อข้าเข้าไปใกล้ รวาก็บู๊สึกได้ว่าสหายคนสุดท้ายมาถึง หญิงร่างสูงที่สุด คนที่โบกมือให้สัญญาณข้าจากหน้าประตูวิหารและกระซิบ

บอกว่ากะตริย์มา! ยกมือป้องปากและตะโกน "เร็วเข้า!"

ข้าคาบแอปเปิลไว้และวางปลายนิ้วหยาบกร้านลงบนก้อนหินเก่าๆ กำแพงสูงราวสิบสองศืบและปกคลุมด้วยไลเคน ไต่ยากนัก แต่ระยะเวลาเกือบสิบปีเต็มก็เพียงพอจะทำให้ใครสักคนเชี่ยวชาญได้ หินเหล่านี้คือศัตรูที่ข้าคุ้นเคยดี

ข้าเหนี่ยวตัวขึ้นไป พวกนางเตรียมเว้นที่ให้แล้ว ข้าเหวี่ยงขาข้างหนึ่งขึ้นพาดและคร่อมกำแพงไว้ "แน่ใจหรือว่าเป็นเขา"

สอง -- ข้าไม่รู้ชื่อของนาง รู้เพียงหมายเลข -- หญิงร่างสูงและเคร่งขรึมขึ้นไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้า "ข้าเห็นธงสีม่วงอยู่หลังหน้าต่างนั้น สาบานต่อหน้าแม่ข้าได้เลย"

"คงมีความหมายกว่านี้นะถ้าเจ้ามีแม่" สามพิมพ์

"รออีกเดี๋ยวเถอะ" สองว่า หลังตรงดุจท่อนไม้ "แล้วพวกเจ้าจะเห็นเองว่าข้าพูดถูก"

ข้างๆ ข้า หำบัดผมสีส้มออกจากใบหน้า แล้วลมก็พัดมันกลับไปที่เคย "จะไม่แบ่งกันหน่อยหรือ" นางว่า พลงพยักหน้าใส่แอปเปิลของข้า

ข้ายื่นผลไม้ให้นาง "มันไม่ค่อยหวานนะ"

"แหะ" นางทำหน้าเบ้แล้วโยนแอปเปิลข้ามกำแพงไป มันร่วงดู่บตรงริมถนน เป็นจุดแดงเล็กๆ ท่ามกลางพงหญ้าสีเขียว "เจ้ากินของแบบนี้เข้าไปได้ยังงี้"

"ข้าว่าเราคงไม่มีทางรู้คำตอบหรอก"

อีกด้านหนึ่ง สิบดม้วนลอนผมดกดำเต็มกำมือ นางวางแขนพาดไหล่ข้าและเราก็กสบตากัน ข้าสันนิษฐานว่าสบนะ ยากจะบอกได้ว่าใครมองไปทางไหนแน่ เพราะมีผ้าคลุมปิดใบหน้าพวกนางอยู่ตั้งแต่คิ้วถึงสันจมูก ข้าไม่รู้ชื่อพวกนางและไม่รู้ชื่อดวงตาของพวกนาง

ข้าไม่รู้แม้แต่ชื่อดวงตาของตัวเอง

"ให้ตายสิ" รอยยิ้มผุดขึ้นบนริมฝีปากของสี่ "เขามาแล้ว"

พวกเราหันไป ตรงตะวันออกนั่นเอง โผล่มาจากเนินเขาสีเขียว—

คือหมู่ธงสีม่วง

ข้าหรือตา มองทะลุผ้าคลุมก็คล้ายมองผ่านไอน้ำจากกาต้มน้ำ แต่บริเวณยอดเนินซึ่งเป็นที่ตั้งวิหารนั้นสูงลิ่ว และเนินเขาของเทราร์ก็แผ่กว้าง และสภาพอากาศก็ปลอดโปร่ง จึงไม่ยากเลยที่จะมองเห็นรายละเอียดขบวนเสด็จของกษัตริย์แคสเตอร์ทันทีที่เนินเขาเผยภาพนั้นออกมา

ทั้งหมดมีรวयीสิบคน ผู้ถือธง ผู้ช่วยอัศวิน และอัศวิน ช่างดูโอ่านักแสงแดดเด่นระยิบระยับบนเกราะและลมหักพัดพาเสียงพูดคุยก้องมาถึงยอดเนิน แต่บิดเพี้ยนจนจับเป็นถ้อยคำไม่ได้ เห็นแต่ไกลข้าก็รู้ได้ทันทีว่าคนไหนคือกษัตริย์เบเนดิกต์ แคสเตอร์ เกราะของเขาไม่ใช่เหล็กสีเงินเหมือนของอัศวิน แต่เคลือบด้วยสีทอง รวากับเขาคือดวงอาทิตย์ ส่วนคนอื่นเป็นเพียงกลุ่มดาวที่ด้อยกว่า

นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นกษัตริย์หนุ่มน้อย

ขบวนเสด็จเลี้ยวหายไปหลังเนินหิน ภายในสิบนาทีกพวกเขาจะผ่านบริเวณใต้กำแพงที่เราั่งเรียงกันอยู่เหมือนฝูงนกกระจอกใจจดใจจ่อ

หนึ่งเคาะปลายคาง "แค่พิธิน่ายต้องใช้อัศวินมากถึงเพียงนี้เชียว"

สียัมกว้าง "โชคดีสำหรับเรา"

"ข้าได้ยินมาว่ากษัตริย์องค์นี้ยังเยาว์วัย" สามพุดน้ำเสียงราบเรียบตามแบบของนาง เหมือนการอ่านหนังสือมากกว่าพูด "ว่ากันว่าเขาสั่นกลัวแม้แต่เงาตัวเอง บางทีเขาอาจอยากได้การคุ้มครองตอนอยู่ในวิหารแอชลิงเก่าแก่ที่ชนชนลูกนี้ก็ได้"

"ดาบและเกราะไร้ค่าที่นี่" ข้ากระซิบกับสายลม

คนอื่น ๆ พยักหน้า

"พูดถึงเรื่องนั้น—" หนึ่งล้วงมือเข้าไปใต้ชุดรุ่มร่ามของนาง แล้วดึงกำบังออกมาหกก้าน "มานี้เร็ว แม่ตัวแสบทั้งหลาย"

พวกเราส่งเสียงครางพร้อมกัน ก่อนจะขยับตำแหน่งบนกำแพง เมื่อทุกคนประจำที่ที่แล้ว สองก็ยืนอยู่ตรงหน้าหนึ่งพร้อมกำบังทุกเส้นไว้ในมือ เกมนี้

เล่นง่ายมาก

อย่าจับได้เส้นสั้น

สองพิจารณาฟางแต่ละเส้น แล้วดึงเส้นยาวหนึ่งเส้นจากตรงกลางกำ
หนึ่งดึงจากอีกมุม เป็นเส้นยาวเช่นกัน ทั้งสองผลัดกันหยิบไปเรื่อยๆ จนในที่สุด
ก็เหลือฟางเพียงคู่เดียว หลังหยุดชั่วคราว หนึ่งก็หยิบของตัวเอง ดึงขึ้นมา --

และยิ้มกว้าง "เส้นสั้นเป็นของเจ้า สอง"

สองเชิดคาง ไล่มองพวกเราที่ต่อแถวอยู่ "มานี่เลย สาม"

เกมดำเนินวนรอบต่อไป สองชนะสามและเดินไปยืนเคียงข้างหนึ่งด้วย
สีหน้าภาคภูมิใจขณะที่เหลือกัณฑ์บรอกให้ถึงตาตัวเอง สามชนะสี่ และห้า
ก็เช่นกัน

จนเมื่อสี่ต้องเผชิญหน้ากับห้า คู่ต่อสู้คนสุดท้ายของนาง นางก็ตัวแข็งทื่อ
ราวกับทหารดิบๆ

ขณะลากเท้าตามจังหวะเดินรำที่มีเพียงพวกเราเท่านั้นที่รู้ แถงก็ขยับ
หมุนเวียนไปตามแนวกำแพง เสียงจากขบวนเสด็จของกษัตริย์ดังขึ้นเรื่อยๆ
สีกำฟางไว้แน่นราวกับจะบีบคอมันและพยักหน้าให้ห้า "เจ้าก่อน"

ห้าพิจารณาปลายฟางสีเหลืองหลุดลุ่ยแล้วเลือกเส้นยาวออกมา

สี่ก็หยิบเส้นยาวเช่นกัน เสียงม้าร้องและเสียงอัศวินหัวเราะดังโกลั่มมากขึ้น
กว่าเดิม ห้าหยิบอีกครั้ง เส้นยาวอีกแล้ว สี่ก็ได้เส้นยาวเช่นกัน

"เหลือสองเส้นสุดท้าย" สามผิวปากเบาๆ "กลัวจะไม่มีแรงหวานเสน่ห์
หรือไงสี่"

"หุบปากไปเลย" สี่เชิดคางใส่ห้า "เอาเลยสิ"

ห้ารู้ว่านางกำลังคิดอะไร ก็เหมือนที่เราทุกคนคิดนั่นละ เหตุผลที่ทำให้เรา
เล่นเกมนี้กันมานับร้อยครั้งแล้ว

ห้าไม่อยากเป็นคนที่ต้องเข้าสู่ความฝัน

สายลมพัดเส้นผมสั้นสีบลอนด์เงินของห้าให้พลิ้วไหว แต่ตาห้าไม่ละไปจาก

เส้นฟาง ลวดลายที่ชัดเจนบนปลายสีเหลืองชาดรุ้ง "เส้นนี้"

หญิงสาวทั้งห้าโน้มตัวมาดู แล้วผลึกเผยให้เห็น สองหัวเราะลั่น "เจ้าโชคดีจริงๆ ลี"

ข้าคือคนที่ได้เส้นสั้น

เสียงหัวเราะของลีมีแวโล่งอกปนอยู่ "ดีแล้วละ หก เจ้าเป็นคนโปรดนี้ เจ้าไม่เคยเดินพราดตอนอยู่ในน้ำเหมือนคนอื่น"

ข้ารับฟางเส้นเล็กน่าเกลียดเปราะบางมาไว้ในฝ่ามือหนาต้านของตัวเอง แล้วทั้งตัวลั่นงันงกกำแพงพอดีกับที่ผู้ขี่ม้าคนแรกๆ ของขบวนเสด็จปรากฏตัวขึ้น

คนแรกสุดคือกษัตริย์ ขี่ม้าศึกสีอ่อน บริเวณสีข้างม้าไร้คราบหญ้า

เบนเด็คท์ แคสเตอร์ไม่ได้นั่งเหมือนมีกระดูกสันหลังเป็นเหล็กแบบกษัตริย์องค์ก่อนที่ข้าเคยเห็น คือกษัตริย์ออเกอร์ ผู้มีดวงตาสีเทา ผมสีเทา ทำที่เย็นชา และไร้อารมณ์ ตรงกันข้าม กษัตริย์แคสเตอร์ดูจะตัวงอเล็กน้อย อยู่บนอาน เกราะที่สวมส่งเสียงเอียดอาดคล้ายไม่คุ้นชินกับการสวมใส่ เหมือนเด็กหนุ่มผู้เล่นแต่งตัวเป็นอัศวิน แก้มของเขายังกลมและแนวขากรรไกรก็เรียบโล่ง ข้าสงสัยด้วยซ้ำว่าเขามีหนวดให้โกนแล้วหรือยัง

"ลองคิดดูสิ" ห่าว่า "อายุแค่สิบเจ็ด แล้วถูกเลือกโดยอัศวินทั้งคณะ ให้ปกป้องศรัทธา อายุสิบเจ็ด ก็เป็นกษัตริย์แล้ว"

"มีอะไรอีกมากมายในโลกให้พิสูจน์ตัวเอง" หนึ่งในพืมพา พลังมองลงไปยังเด็กหนุ่ม

กษัตริย์แคสเตอร์ผ่านได้พวกเราไปโดยไม่เงยหน้ามอง ไม่รู้เลยว่าตัวเองโดนจับจ้องอยู่ แต่พอสีถอนใจ ผู้ถือธงของกษัตริย์ก็เงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นพวกเรานั่งบนกำแพง เขาก็เบิกตากว้าง *ผู้หยั่งรู้* เขาขยับริมฝีปาก แต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา จากนั้น เมื่อกล้ำมากขึ้น เขาก็ตะโกนบอกอัศวินด้านหลัง "หญิงสาวหกคนบนกำแพง *ผู้หยั่งรู้*!"

เกิดเสียงขยับดังอื้ออึง — ม้าร้องลั่น

เหล่าอศวินควมม้าเข้ามาปรากฏแก่สายตา ในบรรดานั้นมีทั้งหญิงและชาย
รูปลักษณะหลากหลาย บางนายผมสีชืดโดดเด่นแบบชาวผาเบลลิติ้น บางคน
เครื่องหน้าแหลมคมแบบผู้คนแถบยอดเขาเฟอร์เวนด์ อศวินหญิงนายหนึ่งสะพาย
ขวานไวบนไหล่ ทารอบดวงตาด้วยถ่านสีดำอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวป่าไซมิง

"ผู้หยั่งรู้" อศวินนายหนึ่งร้องเรียก พลางเปิดกะบังหน้าหมวกขึ้น เขามอง
ขึ้นมาที่สี "ท่านจอมเวทผู้เลอโฉม ข้าสังหารภูตไพรมาแล้ว -- ปกป้องเทพนิมิต
และศรัทธา ได้โปรดเถิด เห็นแก่ความจงรักภักดีของข้า โปรดมอบจุมพิตให้ข้า
สักครั้ง"

อศวินอีกหลายนายชะเง้อคอ ถอดหมวกออกเพื่อมองพวกเราให้ชัดขึ้น
บางนายกล่าวถ้อยคำทักทายตามธรรมเนียมอศวิน บางนายโยนดอกเกาแวนขึ้นมา
และวิงวอน โอ้ วิงวอนกันสุดตัว เพื่อให้พวกเราเหลียวแล เอ่ยวาจา และมอบ
จุมพิต แต่กำแพงนั้นสูงนัก และเราก็พอใจที่จะมองพวกเขาอันอ่อนน้อมกว่า
หยิบยิ้มนิรมลปากให้

ข้าโน้มตัวไปข้างหน้า พยายามมองดวงตาของพวกเขา อธิการิณีอาราม
และหญิงทั้งห้าที่นั่งข้างๆ ข้าบนกำแพงต่างก็สวมผ้าคลุมดวงตา นอกจาก
ผู้มาเยือนวิหารแล้ว ดวงตาเดียวที่ข้ามักได้เห็นคือดวงตาของการ์กอยล์ และ
ในเมื่อสลักจากหิน การมองตาพวกมันจึงเหมือนมองตัววิหารเอง น่าทึ่ง และ
ไร้ชีวิตโดยสิ้นเชิง

เสียงระฆังเริ่มดังขึ้น

ขบวนของกษัตริย์บางตาลง อศวินกลุ่มท้ายๆ ซี่ม้ายู่เบื้องล่างพวกเรา
ผู้หยั่งรู้คนอื่นๆ เดินตามไปโดยเสียงตัวอย่างเชี่ยวชาญบนแนวกำแพง แต่ข้ายังอยู่ที่เดิม

ข้าแบมือ ปลอ่ยให้เศษฟางเส้นสั้นที่แตกหักปลิวหายไปกับสายลมเหนือ
อันแปรปรวน ระฆังของวิหารยังคงดังไม่หยุด ย่ำเตือนด้วยเสียงกังวานเร่งเร้า
ข้ายันตัวลุกขึ้นเพื่อสนองเสียงเรียกนั้น เตรียมใจสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป --

เสียงม้าร้องมาจากด้านล่าง

อัศวินนายสุดท้ายค้างอยู่บนถนน ม้าของเขาหยุดนิ่งและกำลังเคี้ยวบางอย่าง
ที่พบในพงหญ้าข้างทางเสียงดัง

แอปเปิลของข้ามันเอง

อัศวินพยายามกระตุ้นให้มันเดินต่อ แต่เจ้าม้ากลับครางเสียงพ้อใจ มัน
หลงรักแอปเปิลเข้าเต็มเปาจนไม่ยอมขยับไปไหนเลย

เสียงสารถีอู้อี้ดังลุดออกมาจากใต้หมวกเกราะ อัศวินขยับตัวบนอาน
เมื่อได้ยินเสียงระฆังวิหารดังลั่น เขาเงยหน้าขึ้น ทำให้ข้าเห็นช่องแคบมีต
ยบนกะบังหมวกที่เขาใช้สำรวจโลก

ข้ามองไม่เห็นดวงตาของเขา และไม่มีทางที่เขาจะเห็นดวงตาข้าผ่านผ้าคลุม
ได้ แต่ถึงอย่างนั้น ข้าก็รู้สึกถึงมัน ตรงไหนสักแห่งระหว่างช่องท้องกับลำคอ
ข้ารู้สึกถึงวินาทีที่ข้ามองเห็นข้าบนกำแพง

ไหล่ของเขาแข็งทื่อ เขาค่อยๆ เอื้อมมือไปที่หมวกเกราะและถอดมัน
ออก ผมสีดำยุ่งเหยิงปรากฏแก่สายตา เขาบิดมันออกจากใบหน้า และข้า
ก็สุดลมหายใจ

เครื่องหน้าคมเข้ม คิ้วดำ จมูกโด่ง ผิวสีมะกอกบ่มแดดจนอมทอง ทว่า
ใบหน้ากลับไร้ความอบอุ่น แสงสะท้อนจากห่วงทองสามห่วงที่เจาะอยู่ตรง
หูข้างขวา นัยน์ตาของเขาดูตัน วาดกรอบไว้ด้วยถ่าน และเป็นสีน้ำตาลเข้มจน
ดูเผินๆ อาจคิดว่าสีดำ

ในดวงตาคู่นั้นก็ไร้ความอบอุ่นเช่นกัน

เขาจ้องมายังข้า ดวงตาเบิกกว้าง แล้วก็หริ่งทันที ริมฝีปากของเขา
บิดซำๆ เป็นรอยยิ้มเหยียด สื่อความหมายออกมาชัดเจน

มองข้าบอะไรของเจ้า

อัศวินนายอื่นล้วนยิ้มให้ข้า ยิ้มอย่างนอบน้อม เกรงขาม และเคารพนับถือ
แต่อัศวินนายนี้ดูจะไม่มีความรู้สึกเหล่านั้นเลย "อัศวิน" ข้าส่งเสียง "ขบวนของ

พวกเจ้าน่าตื่นตาดำเนินน้อยนี้ กษัตริย์ทรงหวาดวิตกถึงขนาดต้องให้อัศวินทั้งกอง มาร่วมพิธีทำนายนายเขียวหรือ"

อัศวินยังคงจ้องเขม็ง เขาไม่พูดอะไร

"ข้าถามว่ากษัตริย์ของเจ้า --"

"ระหว่างขบวนของเราทั้งสอง ของข้าแทบไม่เรียกว่าน่าตื่นตาเลย"

ข้าจะพริบตา "ว่าไงนะ"

เขาไม่เสียเวลาอธิบาย ชูดเกราะลั่นเอี้ยดอาดขณะเขาประเมินข้าด้วยสายตา ไม่เป็นมิตร

ข้ายึดตัวขึ้น ตระหนักรู้ว่าอยู่เหนือเขาราวกับยอดแหลมของวิหาร "อัศวิน ผู้มีเกียรติควรก่ดลั่นตัวเองตายก่อนจะกล้าพูดกับบิดาแห่งแอชลิงแบบนี้"

เขาแม้มีริมฝีปากเหมือนข้าเพ่งเล่าเรื่องตลกที่น่าขำหน้า

เสียงแหบพร่าดังมาจากด้านหลัง "บาร์โทโลมิว!"

ข้าหันขวับ ในสวนผลไม้ ได้เงาทาบที่บของวิหาร คือการก่อดลประหลาด ตัวเดิมที่ข้าเพ่งทั้งไว้ตรงระเบียงโถง มันเรียกข้าอีกครั้ง "ลงมาเดี๋ยวนี้ บาร์โทโลมิว คนข้างในกำลังเรียกหาเรา"

ข้ามองกลับไปยังถนน อัศวินนายนั้นกระดุนมาได้สำเร็จและกำลังชี้ไล่ตาม คนอื่นไปโดยเร็ว

ข้าขมวดค้อมองร่างเขาที่ห่างออกไปเรื่อยๆ

"นี่ บาร์โทโลมิว ได้ยินข้าหรือเปล่า" การก่อดลชูนิ้วขึ้นคาดโทษข้า "ปีนลงมาเดี๋ยวนี้ --"

"ได้ยินแล้วๆ" ข้าจับขอบกำแพงแล้วหย่อนตัวลงจนเท้าเปล่าสัมผัสพื้นหญ้า

วิหารแอชลิงมีการก่อดลยี่สิบสามตัว และไม่มีตัวใดเหมือนกันเลย พวกมันสร้างจากหินปูน มีลักษณะผสมผสานอันชวนขนลุกระหว่างคนกับสัตว์ ส่วนใหญ่มีปีกและบินได้ ตัวนี้หน้าผากโค้งนูน มีเขี้ยว กรงเล็บ และปีกคล้าย

ค้างคาและสลักอยู่ด้านหลัง แต่ข้าไม่เคยเห็นมันบิน เพราะมันอ้างว่าท้องพำนันั้นไวใจไม่ได้ และจะถือเป็นเรื่องหมิ่นเกียรติเกินกว่าจะรับได้หากใครเข้าใจผิดว่ามันเป็นนก

แต่ไม่ว่าจะแตกต่างกันเพียงใด การกอยล์ทั้งหมดก็ยังเป็นสิ่งที่มีเหมือนกันอยู่ด้วย พวกมันมีความรักดีอย่างน่าประหลาดต่อวิหารแอชลิง อุทิศตนแก่ยอดเนินและคอยเฝ้าดูแลอธิการิณีอาราม ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของวิหารเสียเอง พวกมันมักส่งเสียงคำรามต่ำๆ แต่แทบไม่พูดเลย

ยกเว้นตัวนี้

ข้าเข้าไปใกล้ ยกมือขึ้นอย่างนอบน้อม เมื่อต้องเข้าหาการกอยล์ตัวนี้ตัวที่เรียกทุกสิ่งทุกคนว่าบาร์โทโลมิว ด้วยเหตุผลที่ไม่มีใครทราบ การทำตัวสำนึกผิดไว้ก่อนย่อมดีกว่า เพราะถ้ามันเริ่มงอนขึ้นมาเมื่อไร ก็จงนอนอยู่เป็นวันๆ "ขอโทษด้วย" ข้ากล่าว เมื่อข้ายืนอยู่ข้างมัน หน้าผากหินของมันอยู่เพียงระดับไหล่ข้า "ข้ากำลังต่อว่าไอ้เงืงาคนหนึ่งอยู่"

"เป็นการฆ่าเวลาที่มีความสุจริตทีเดียว ซึ่งเจ้าทำให้ข้าเห็นมานับครั้งไม่ถ้วน แต่กษัตริย์มาโดยไม่มีการบอกกล่าวล่วงหน้าเลย คนพวกนี้ไร้ความเกรงใจจริงๆ" มันกลอกดวงตาหิน "พวกเจ้าตกลงกันหรือยัง ว่าใครจะลงไปผ่นในบ่อน้ำพุ"

"ข้าเอง"

"ดีมาก" มันยื่นมือที่ปลายเป็นกรงเล็บแหลมออกมา "เร็วเข้า"

มันเดินนำข้ากลับไปทางสวนแอปเปิลลำต้นบิดงอ เราเร่งฝีเท้าผ่านลานผ่านรูปสลัก หวนกลับไปสู่วิหารอีกครั้งราวกับถูกเบ็ดเกี่ยวดึง

ทิวายอมจํานนให้แก่ราตรีขณะเรามาถึงประตูไม้โอ๊กบานสูง อธิการิณีอยู่ที่นั่น กำลังรออยู่ ข้ามองไม่เห็นใบหน้าหรือผิวส่วนใดของนางเลย ผ้าคลุมสีซีดที่ทอดยาวมาถึงปลายคางบดบังใบหน้าไว้ทั้งหมด และมือทั้งสองก็สวมถุงมือผ้าไหมสีขาว มีเพียงมือที่กำแน่นอยู่ข้างลำตัวกับน้ำเสียงเย็นเฉียบของนางที่เผยให้เห็นถึงความไม่พอใจ

"ดูเหมือนว่าภักษัตริย์เบเนดิกต์ แคสเตอร์ที่สามจะมาขอให้จัดพิธีทำนายน โดยไม่คาดหมาย"

นางเอย์ซื้อเขาอย่างรวดเร็ว รวากับเป็นของขมที่อยากบ้วนทิ้ง ดูเหมือน อธิการิณีไม่ได้นับถืออะไรภักษัตริย์หนุ่มน้อยองค์ใหม่เลย สายลมพัดผ่านผ้าคลุม ของนาง "เจ้าจะเป็นผู้ผันใช้ไหม หก"

"เจ้าคะ"

เสียงฮัม แสดงความพอใจดังอยู่ในคอนาง และข้าก็รู้สึกใจพองฟูขึ้นมา อธิการิณีตะแคงขาเบาๆ แล้วเบี่ยงตัวให้การก้อยล์กับข้าเดินเข้าสู่มุขทางเข้า ก่อนจะปิดประตูดิวหารลง

วิหารแอชลิงทั้งมืด ทั้งเย็น อากาศนิ่งสนิทอบอวลด้วยกลิ่นหินปูนและ ไม้มะฮอกกานี แต่ยังไม่แรงพอจะกลบกลิ่นหวานเปลี่ยนของดอกไม้เน่าที่โชย ออกมาจากด้านใน

"ข้าชักชุดคลุมสำหรับพิธีทำนายนแล้วเมื่อเช้านี้" การก้อยล์พูดพลาง พาข้าเดินไปตามโถงกลาง บนม้านั่งแถวสุดท้าย มีชุดไหมหกชุดวางรออยู่ "เป็น งานหนักไม่น้อย ข้าละเหนื่อยสายตัวแทบหย่อน"

"ขาด" ข้าพึมพำขณะถอดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ออก "เหนื่อยสายตัวแทบขาด" คือสำนวนที่ถูกต้อง"

คิ้วหินของการก้อยล์ขมวดเข้าหากัน "ถ้าตัวข้า 'ขาด' ได้จริงก็อาจจะช่วย แบ่งร่างข้าออกเป็นสอง และงานชักก็คงจะใช้เวลาเพียงครึ่งเดียว"

มันหันหลังให้ก่อนข้าจะทันได้ตอบ ปลอ่ยให้ข้าได้ปลดกระดุมเสื้อผ้าอย่าง เป็นส่วนตัว ชิ้นแรกคือชุดคลุมบางเบาสีซีดที่สวมทับ ถัดมาคือชุดซับในผ้าลินิน เนื้อบาง ข้าไม่ได้สวมเครื่องประดับ ไม่ได้สวมถุงน่องถัก ไม่ได้สวมรองเท้า ข้าดึง กางเกงผ้าบางออก ปลอ่ยให้มันทั้งตัวลงตามขา เมื่อเสร็จแล้ว ผ้าเพียงผืนเดียว ที่ยังอยู่บนร่างข้าก็คือผ้าคลุมตา

เมื่อร่างเปลือยเปล่า ข้าก็ลั่นสะท้าน

ชุดพิธีทำนายที่เพิ่งเก็บมาจากราวตากผ้ายังอุ่น ข้าหยิบชุดที่ปักสัญลักษณ์ VI บนปลายแขนเสื้อขึ้นมา มันมีสีขาว ไรดำหืน นุ่มลื่นดูใหม่ ประณีตกว่าชุดเก่าที่ข้าเพิ่งถอดออก ชุดนี้ดูหรูหรา แต่ไม่สบายนัก

"ข้าพร้อมแล้ว"

ข้าพร้อมแล้ว เสียงสะท้อนจากผนังหินของวิหารก้องกลับมาเยาะเย้ยข้า การก้อยล์หันกลับมา มันจ้องข้าด้วยดวงตาหืนแล้วยื่นมือให้อีกครั้ง พาข้าเดินไปยังทางแยกสู่ปีกทั้งสองของวิหาร ที่นั่น ตรงจุดศูนย์กลางที่เหมือนเป็นหัวใจของวิหาร--

คือที่ตั้งของบ่อน้ำพุ

หินปูนขนาดมหึมาก่อนหนึ่งแต่กร้าวเมื่อนานแสนนานมาแล้ว และวิหารแอชลิงก็ถูกสร้างล้อมรอบมันเอาไว้ ในรอยแตกกว้างนั้นมีน้ำพุโบราณไหลซึมออกมา คล้ายอ่างอาบน้ำที่ทั้งแคบและยาว น้ำในนั้นเหนียวข้นและดำคล้ำ ทั้งยังส่งกลิ่นเหม็นดอกไม้น่า

ระฆังวิหารดังขึ้นอีกครั้ง หน้าอกข้าตึบตัน ลำคอก็ตึบตัน ข้าเดินเข้าไปใกล้บ่อน้ำชาๆ ยกชายเสื้อคลุมขึ้น

การก้อยล์ประคองข้าลงไป

น้ำหนืดข้นเอ่อขึ้นมาถึงเหนือสะดือข้า มันเย็นเฉียบไม่ต่างจากทุกสิ่งในวิหาร ข้าสั่นสะท้าน บ่อน้ำพุโอบรับข้าเข้าสู่อ้อมอกเย็นเยือกของมัน ผืนไหมของชุดคลุมดูดกลืนน้ำไวจนเนื้อผ้าโปร่งใส

ข้าเงยหน้ามอง เหนือขึ้นไปในช่องโถงสูงของวิหาร หน้าต่างกระจกสีห้าบานปรากฏให้เห็นเด่นชัด แต่ละบานแสดงภาพวัตถุหืน สิ่งเดียวกับที่รูปสลักในลานถืออยู่

เหรียญ ขวดหมึก พาย ระฆัง และหินถ่วงหูกทอผ้า

หน้าต่างบานที่หกและเป็นบานสุดท้ายตั้งอยู่กลางผนังด้านตะวันออก เป็นหน้าต่างกลมขนาดมหึมา ประกอบด้วยกระจกสีหลายพันชิ้น ลวดลายของมัน

ต่างจากบานอื่น ไม่ได้แสดงวัตถุหินใดๆ แต่เป็นดอกไม้ที่มีกลีบประหลาดหักกลีบ และเมื่อข้ามองให้ดี กลีบเหล่านั้นละม้ายคล้ายปีกบอบบางของผีเสื้อกลางคืน

แสงสุดท้ายของวันส่องให้หน้าต่างทั้งหลายสว่างเรืองรอง แต่แสงนั้นก็ยังไม่อยู่สูง -- โกลเกินเอื้อม แม้บ่อน้ำพุที่ข้ายืนอยู่จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในเทรรม์ ข้ายังอยู่ในความมืด

ท่ามกลางความเงียบงัน การกยอสล้ออีกหกตัวก้าวออกมาจากเงามืดตรงทางแยกสู่ปีกวิหาร พวกมันเดินเรียงเข้ามัล้อมบ่อน้ำราวกับเป็นเครื่องหมายบอกชั่วโมงบนนาฬิกาแดด

ประตู่วิหารถูกผลักเปิดออก

อัศวินของกษัตริย์เข้ามาในมุขทางเข้า ตอนนี้ทุกคนเสียบเสียง ราวกับวิหารแอชลิงดูดคำพูดจากปากไป พวกเขาถอดหมวกเกราะออก และเงยหน้าขึ้นมองความงามของวิหาร -- พื้นหินอ่อนอันประณีต ภาพสลักหิน เพดานโค้งสูง และหน้าต่างกระจกสี

เสียงระฆังหยุดลง

ด้านหลังอัศวินคือกษัตริย์แคสเตอร์ เดินเคียงข้างอธิการินี ด้วยเกราะระยิบระยับของเขาและชุดคลุมสีอ่อนของนาง ผ้าคลุมดาที่ดูราวกับม่านคลุมหน้าต่างสองจึงดูคล้ายเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่กำลังมุ่งตามทางเดินทอดยาวเพื่อไปกล่าวคำปฏิญาณบนแท่นบูชา ต่างก็ตรงที่ --

เจ้าสาวย่อมไม่ถือผิด

อัศวินทั้งหลายหาที่นั้งบนม้านั่ง เมื่ออธิการินีและกษัตริย์มาถึงหินใหญ่ที่ใจกลางวิหาร ทั้งคู่ม้วนตรงข้ามกัน -- อยู่ตรงหน้าซุ้มประตู

อธิการินีเอ่ยขึ้นแบบที่นางพูดเสมอในพิธีทำนวย ไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ "นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านจะได้รับการทำนวย เบเนดิกต์ แคสเตอร์ ท่านนำเครื่องบูชามาด้วยหรือไม่"

กษัตริย์ยืนอยู่ต่อหน้าซุ้ม ดวงตาสีน้ำเงินกว้างและใสเหมือนแก้ว "ทอง

ยี่สิบเหรียญ"

"แล้วท่านปรารถนาจะรู้อะไรจากความฝันของผู้หยั่งรู้ผู้นี้"

"ไม่มีอะไร" ใบหน้าภักษัตริย์ขึ้นสีแดงเรื่อ น้ำเสียงลั่นพรวด "ก็คือ ข้าอยากรู้ว่าพวกท่านโปรดปรานข้าหรือไม่ ข้าหมายความว่า ในเมื่อตอนนี้ข้าเป็นภักษัตริย์องค์ใหม่ของเทรอมแล้ว"

เขาตัวสั่นเทา ส่วนข้ายืนนิ่งสนิท เด็กหนุ่มผู้น่าสงสารนี้กำลังหวาดกลัว และมันยิ่งทำให้เขาดูอ่อนเยาว์มากกว่าเดิม แม้จะสวมเกราะสง่างาม ข้าสงสัยว่า ณ ขณะนั้น ข้าอาจเป็นผู้ที่ได้เห็นเบเนดิกต์ แคสเตอร์ชัดเจนกว่าที่ใครเคยเห็น นี่คือเหตุผลที่ข้าชอบการเป็นผู้หยั่งรู้ เมื่อยืนอยู่ในบ่อน้ำพุแห่งแอชลิง ข้ารู้สึกฉลาดขึ้น เข้มแข็งขึ้น มันเป็นเรื่องวิเศษ แต่ก็ปลุกเร้าข้าได้ดี

แม้ข้าจะชิงชังสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนี้

อธิการณีเจียบไปเนิ่นนาน จากนั้นนางยื่นมิดีให้ภักษัตริย์แห่งเทรอมข้าๆ "เช่นนั้นก็เริ่มได้"

บทที่สอง

เทพนิมิต

กมมิตไม่เกิดเสียงแม้แต่บ่อยเมื่อกษัตริย์แคสเตอร์กรีดตัวเอง เขากรีดลงบนเส้นหัวใจกลางฝ่ามือ จากนั้นงอนิ้วเข้าหากัน รongรับเลือดที่เอ่อท้นขึ้นในมือเหมือนจอกกรองรับไวน์ นี่คือนิทัศน์ศักดิ์สิทธิ์ -- การมอบเศษเสี้ยวของตนเพื่อศาสตร์แห่งการทำนาย

อธิการินีจับข้อมือกษัตริย์แคสเตอร์แล้วนำฝ่ามือของเธอเลือดนั้นเข้ามาจ่อที่ปากข้า กษัตริย์หน้าซีดเผือดและเบนสายตาไปยังผนังด้านข้าง รวากับไม่อาจทนมองเลือดตัวเองได้ หรือทนมองข้าไม่ได้

"ดัม" อธิการินีสั่ง

ข้าอำปาก เลือดของกษัตริย์ไหลรินลงบนลิ้น ชันเหนียวและอุ่น รสชาติน่าสะอิดสะเอียน เลือดเป็นเช่นนี้เสมอ

ข้ากลืนมันลงไป ด้านทานแรงคลื่นไล่ที่ตีสันมาอย่างยากลำบาก

อธิการินีเริ่มสาธยาย "เทวาม์เป็นชื่อเก่าแก่สำหรับดินแดนที่เก่าแก่ยิ่งกว่าประวัติศาสตร์ของมันพิสดาร ฉูดฉาด รวากับความฝัน แต่ในหลายแง่มุมประวัติศาสตร์ที่แท้จริงของมันเริ่มต้นบนยอดเนินแห่งนี้ -- "

นางหยุดชั่วขณะ หันไปยังกษัตริย์ "แต่บางทีคนตระกูลแคสเตอร์อย่างท่าน อาจไม่ชอบนิทานที่ซ้ำมากเกินไปก่อนพิธีทำนายนะ หรือเราจะเข้าสู่พิธีแห่งความฝันกันเลยดี"

กษัตริย์แคสเตอร์ขยับเท้าเล็กน้อย "ข้าอยากทำให้ถูกต้องตามครรลองกรรณาเล่าต่อเถิด"

อธิการินีแตะแก้มซ้าย สัมผัสที่คุ้นเคยของการแสดงความรักอันเจียบงั้น จากนั้นนางกล่าวต่อ "เรารู้จักเทรอมและหมู่บ้านเล็กๆ ของมันดีพอๆ กับที่รู้จักนิวท์ทั้งห้าของตัวเอง โคลสันแฟร์ หมู่บ้านพ่อค้า ซีซด์ หมู่บ้านวิชาการอันเป็นที่อยู่ของอาลักษณ์ ยอดเขาเฟอร์เวนด์ ไกลตันแม่น้ำของเรา คือหมู่บ้านชาวประมง บริเวณป่าเบิร์ชอันอุดมคือที่ตั้งของป่าไซมิง หมู่บ้านชาวป่าไม้ และหน้าผาบานสะพรั่งแห่งเบลิตินคือถิ่นอาศัยของเหล่าช่างทอ"

อธิการินีถอนใจ "ตำนานเก่าแก่ย่อมแตกต่างกันไป แต่ก็มีแง่หนึ่งที่ทุกเรื่องเหมือนกัน เทรอมเคยอัดแน่นด้วยอสูรร้าย พวกภูตไพร่เดินเพ่นพ่านตามหมู่บ้านต่างๆ ผู้คนพยายามต่อสู้ แต่หมู่บ้านทั้งหลายไม่เป็นหนึ่งเดียว ตันรอนกันไปโดยไร้เทพ ไร้หลักธรรม ไร้ผู้ปกครอง และเมื่อสิ่งเหล่านั้นไม่ดำรงอยู่—"

เหตุโศกนาฏกรรมจึงเกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ ข้าทอในใจ

"เหตุโศกนาฏกรรมจึงเกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้" เสียงอธิการินีดังสะท้อน "อาหาร เหยี่ยวเงิน และเด็กๆ ถูกพวกภูตไพร่ลักไปจากหมู่บ้านต่างๆ เกิดเหตุฆาตกรรม พืชผลแห้งตาย เรืออัปปาง ขนสัตว์ถูกแมลงกัดกินจนเสียหาย ไม่ช้าชาวเทรอมเองก็กลายเป็นเช่นพวกภูตไพร่—ดูร้าย แปลกประหลาด หิวกระหาย และไร้คุณธรรมโดยสิ้นเชิง"

"ฟังดูน่าสนุกดีออกสำหรับข้า" อัศวินนายหนึ่งพึมพำ

กษัตริย์แคสเตอร์ยิ้มเหี้ยเล็กน้อย ข้าถึงตาใส่เขาผ่านผ้าคลุม

อธิการินีกล่าวต่อ "ความตายเพิ่มขึ้น ความแตกแยกระหว่างหมู่บ้านต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นกัน"

จนกระทั่งคืนหนึ่ง

"จนกระทั่งคืนหนึ่ง คืนอันมืดมิดอ้างว้าง อากาศหนาวจัดจนท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วงอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เทพทั้งหลายก็มาเยือนเทรามา"

เสียงเยาะหยันสะท้อนก้องทั่ววิหาร

เพราะกระทบกันและเสียงกระซิบกระซาบดังขึ้น จากนั้นอัศวินนายหนึ่งก็ผลจากม้านั่ง ฝึเท้าดั่งก้องบนพื้นหิน เขาผลักประตู่วิหารเปิดออก แสงยามเย็นส่องผ่านเรือนผมสีเข้มของเขาและสะท้อนบนห้วงทองสามห้วงตรงใบหูข้างขวา

อัศวินที่ข้าพบบนถนนนั่นเอง เขาเหลียวกลับมาส่งสายตายุดัน --

จากนั้นก็ตะประตูไม้โบราณปิดลงตามหลัง

อติการิณิรอนจนเสียงสะท้อนแห่งการจากไปของเขาสงบลง แล้วกล่าวต่อโดยไม่สะทกสะท้าน "คืนอันมืดมิดอ้างว้างคืนหนึ่ง เด็กกำพร้าผู้หนึ่งออกจากหมู่บ้านของตัวเองแล้วปีนขึ้นยอดเนินสูงเพื่อเสาะหาอาหารกิน บนยอดเนินไม่มีชีวิตใดมากมายนักนอกจากหญ้าที่ปลิวตามสายลม ดอกเกาแวน และผีเสื้อกลางคืนสีซีด แต่แล้วจู่ๆ ก็มี -- บ่อน้ำพุ! น้ำพุประหลาดผุดขึ้นจากหินก้อนมหึมาบนยอดเนิน เด็กน้อยมาถึงปากบ่อ -- ก้มลงดื่มจนเต็มอ้อม" อติการิณิรอนหายใจเพื่อเร้าความรู้สึก "และถูกดึงเข้าสู่ห้วงฝัน"

ข้าได้ฟังเรื่องนี้มานับครั้งไม่ถ้วนจนเห็นภาพชัดเจนในใจ เด็กคนหนึ่งเหมือนที่ข้าเคยเป็นตอนมาถึงวิหารแอชลิง นอนนิ่งในน้ำสีเข้มน้ำท่ามกลางผู้คนที่ยืนตะลึงลาน ข้าภูมิใจมากที่เด็กกำพร้า -- เช่นข้า -- ได้เป็นตัวละครสำคัญที่สุดในเรื่องราวศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแห่งเทรามา

แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่มีชื่อก็ตาม

อติการิณิกล่าวต่อ "เมื่อตื่นขึ้นในสภาพป่วยไข้และอ่อนแรง เด็กก็เล่าเรื่องราวอันแจ่มชัดให้คนที่ผ่านมาฟัง เรื่องสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดทั้งหลายที่มาเยือนจิตไร้สำนึกของตน -- ร่างเงาดำผู้ถือวัตถุหิน แต่ละชิ้นต่างมีพลังเฉพาะของตัวเอง เรื่องเล่าแพร่กระจายออกไป ใครต่อใครจากหมู่บ้านทั้งหลายพากัน

ขึ้นมานบนยอดเนินเพื่อดูบ่อน้ำพุ ครั้งแล้วครั้งเล่า เด็กคนนั้นดื่มน้ำแล้วผึ้น
นานเข้าเด็กก็เรียนรู้ว่าการเคลื่อนไหวของวัตถุหินแต่ละชิ้นคือลางบอกเหตุ และ
เหล่าเทพผู้ถือวัตถุก็ได้ชื่อเรียก"

"เทพนิมิต" ข้ากระซิบ

"เทพนิมิต" อธิการิณีทวน นางชูนิ้วขึ้นชี้ไปยังหน้าต่างสูงด้านบน และ
ทุกคนในวิหารก็เงยหน้ามองกระจกสี "เทพนิมิตผู้ถือเหรียญหิน เด็กนั้นเรียกว่า
จอมโจรฆ่าของ เทพนิมิตผู้ถือขวดหมึกถูกขนานนามว่าอาลักษณ์รื้อนร่น เทพนิมิต
ผู้ถือพายหินคือผีพายมุ้งมัน เทพนิมิตผู้ถือระฆังคือผู้พิทักษ์ปาล์มยี่สิบชื่อ" นาง
ชี้ไปยังหน้าต่างโค้งบานสุดท้าย "และผู้ถือหินถ่วงหูกทอดผ้าคือช่างทอดผ้าใจสลาย"

อธิการิณีชี้นิ้วไปยังหน้าต่างบานสุดท้าย -- หน้าต่างกลมบานใหญ่ "แต่
เทพนิมิตองค์ที่หกไม่ได้ถือวัตถุหินใดๆ ท่านไม่เปิดเผยเนื้อแท้ของตนเลย ปรากฏ
เพียงในรูปแบบสี่เหลี่ยมคางหมูที่ปิดบังบางส่วน บางคนกล่าวว่ามันจะแสดงตัว ณ
ขณะที่เราล้มตาคุณโลก บางคนเชื่อว่ามันมาหาเราก่อนเราตาย สิ่งใดคือจริง"
นางแผ่ฝ่ามือออก เหมือนสองลาดของดาซัง "เราต่างไม่อาจรู้ได้ เราอาจอ่าน
สัญญาณของพวกเทพ แต่ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะตั้งคำถามต่อเทพ ผีสี่เหลี่ยมคาง
หมูนั้นเปลี่ยนแปลงได้ง่าย รักษาระยะห่าง -- ไม่ยอมเผยตัวตนให้ผู้ใดได้รู้จัก แม้แต่
ในหมู่ผู้หยั่งรู้"

นางทาบทามมือที่สวมถุงมือไว้นอก "แน่นอน ยังมีพวกเราบางคนທີ່เชื่อมา
เนิ่นนานว่าเทพนิมิตนั้นยิ่งใหญ่กว่าห้วงผืนที่พวกท่านสถิตอยู่ ว่าผีสี่เหลี่ยมคาง
หมูและเทพอื่นๆ มีอยู่จริง ซ่อนเร้นในหมู่บ้านทั้งหลาย คอยเช่นฆ่าเหล่าภูตไพรอัน
ชั่วร้ายและเปลี่ยนชะตาเทรามาด้วยวัตถุหินวิเศษของพวกท่าน สถิตอยู่ทุกแห่ง
เฝ้ามองตลอดเวลา"

น้ำลายขังอยู่ในปากข้า หนักและเจือด้วยรสเหมือนเหล็ก ใกล้ถึงเวลาแล้ว

"และด้วยเหตุนี้เอง" อธิการิณีกล่าว "เราจึงมายืน ณ ใจกลางของเรื่องราว
อันยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งเทรามา วิหารมหิมาถูกสร้างขึ้นบนยอดเนินของบ่อน้ำพุ และ

เด็กกำพร้าอีกหลายคนถูกพามาที่นี่เพื่อตี้มและฝัน และพวกนางก็กลายเป็นธิดาแห่งแอชลิง ผู้หยั่งรู้ที่ได้รับการเคารพบูชา กษัตริย์องค์ใหม่ถูกสถาปนา และหมู่บ้านทั้งห้าของเทราร์ก็รวมเป็นหนึ่งด้วยความเชื่อ ได้รับนามว่าอาณาจักรซิลาวารี อัศวินของกษัตริย์ได้รับมอบหมายให้ปกป้องศรัทธาเช่นเดียวกับปกป้องหมู่บ้านทั้งห้าจากเหล่าภูตไฟ

นางหยุดครู่หนึ่ง โนมตัวไปหา กษัตริย์หนุ่มเบนดิกต์ แคสเตอร์ ผู้ก้มหน้าลงมองเท้าตนเอง "และองค์กษัตริย์ได้บัญญัติว่าจะเป็นผู้วิงวอนมากกว่าผู้กุมอำนาจว่าจะไม่สืบทอดหน้าที่แห่งศรัทธาเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว -- จะไม่แสวงหาเทพนิมิตหรือวัตถุหินของพวกท่านเพื่ออำนาจหรือความทะนงตนของตนเอง

"เพราะท้ายที่สุด" อธิการิณีกล่าว "พวกเราทุกคนล้วนเป็นผู้วิงวอน ไม่ว่าจะช่างฝีมือหรือกษัตริย์ อัศวินหรือเด็กกำพร้าหรือผู้หยั่งรู้ -- ศรัทธาย่อมไม่แปรเปลี่ยน มันคือเสาหลักที่ประคองหมู่บ้านต่างๆ ไว้ เช่นเดียวกับวิหารแอชลิง และแม้เราทุกคนจะมีหลักความเชื่อของตนเอง แต่เราต้องไม่ลืม -- ว่าเทพนิมิตคือผู้ปกครองเทราร์ เทพนิมิตคือผู้จารึกสัญญา เราเป็นเพียงพยานต่อปาฏิหาริย์ของพวกท่าน เป็นศิษย์ในลางบอกเหตุของพวกท่าน" นางชูมือขึ้นและประกาศ "เป็นเพียงผู้มาเยือนความยิ่งใหญ่ของพวกท่าน"

"เป็นเพียงผู้มาเยือน" ข้าชนรับ

"เป็นเพียงผู้มาเยือน" กษัตริย์พึมพำ

"เป็นเพียงผู้มาเยือน" เหล่าอัศวินว่าตาม

เหล่าการ์กอยล์ขยับเข้ามาล้อมรอบบ่อน้ำพุ

ลมหายใจสันสะท้านหลุดออกจากอกข้า "ด้วยเลือดนี้ ท่านจะมอบนามใดให้เทพนิมิต" ข้าพูดกับกษัตริย์

เขาสะดุ้ง รวากับลืมหันไปแล้ว "เบนดิกต์ แคสเตอร์ที่สาม"

อธิการิณีวางมือทั้งสองลงบนบ่าของข้า

"นอนลง" นางออกคำสั่ง

กลิ่นดอกไม้เน่า รสเลือด สัมผัสสิ้นของน้ำหนีดชั้นรายล้อมทุกหนแห่ง
ชันอนหงายอยู่ในบ่อน้ำพุ มองขึ้นไปยังช่องโถงสูงของวิหารแอชลิงและหน้าต่าง
ตรงนั้น มันอยู่ท่ามกลางแสง ส่วนข้าอยู่ในความมืด

อธิการณีก้มลงเหนือร่างข้า "จงฝัน" นั่นคือคำบัญชาสุดท้ายที่หนักแน่น
นางกदनัวลงบนกระดุกไหปลาร้าของข้า แรงพอจะทำให้เกิดรอยซ้ำ

ข้าจมลงสู่น้ำเย็นเยือกน่าสะพรึง

ข้าหลับตา อ้าปาก สูดน้ำเข้าปอดแล้วสำลัก ร่างกระตุกหนึ่งครั้ง
สองครั้ง--เป็นระลอกในบ่อน้ำพุ จากนั้นข้าก็ทำสิ่งที่ทำมาตั้งแต่วันแรกในวิหาร
แอชลิง

ปล่อยให้ตัวเองจมน้ำ

มีแต่ความเจ็บปวด เจ็บปวด จากนั้นก็--

ว่างเปล่า ความว่างเปล่าอันซีดจางสว่างไสว

ชันอนอยู่บนพื้นหินเกลี้ยงเกลา มองขึ้นไปยังหน้าต่างบานเดิม เพียงแต่
ตอนนั้นมันดูสูงกว่าเดิมมาก เพดานโค้งของวิหารมัวหม่น รวากับอยู่บนฟากฟ้า
ไกลโพ้น

พวกการ์กอยล์ ผู้หยั่งรู้ อธิการณี กษัตริย์ และเหล่าอัศวินต่างหายไป
แม้แต่ม้านั่งไม้มะฮอกกานีก็ไม่ปรากฏ ข้าอยู่ลำพังในแอชลิงสี่ขีดเลื่อน สถานที่
ที่ไม่เคยมีอยู่จริงยามชาติสิ้น

ข้าลุกขึ้นยืน ชุดคลุมของข้าหายไป ผ้าผืนเดียวที่ติดกายคือผ้าคลุมตา
ข้าก้มลงมองเรือนร่างเปลือยเปล่าของตัวเอง เส้นขน เนื้อหนัง ไขมัน กล้ามเนื้อ
และกระดุก เสียงหัวเราะประหลาดผุดขึ้นในลำคอข้า ทุกครั้งหลังกลิ่นเลือด
กลิ่นน้ำ และจมดิ่งในน้ำพุ ข้ามักรู้สึกเหมือนตัวกว้างเป็นไมล์ รวากับไร้ขอบเขต
ทนรับความอึดอัดทั้งหมดไว้ในร่างได้สบาย มันทำให้ข้าเคลื่อนไหวด้วยความเกลียดชัง
ตัวเอง และกระปรีกระเปร่าด้วยความภาคภูมิใจ

เงาหนึ่งขยับที่ทางตา ข้าหันไป แต่เงานั้นกะพริบ แล้วเลือนหาย

ข้าตัวเล็กนักท่ามกลางที่ว่างอันไพศาล "เทพนิมิต" ข้าเรียก "ข้าคือ
ผู้แจ้งลางของท่าน ผู้ฝันของท่าน -- เป็นเพียงผู้มาเยือน ข้ามาเพื่อทำนาย"

เจียบั่น จากนั้น --

วิหารเริ่มสั่นไหวเป็นระลอก แสงสว่างทำให้รายละเอียดพร่าเลือน เสา
หน้าต่าง เสาค้ำยัน ล้วนดูเวิ้งว้างเป็นลูกคลื่นประหลาด ข้าเดินฝ่าความว่าง
อันซีดจาง โลกดูเชื่องช้า แต่หัวใจข้าเต้นรูดจปิกนกฮัมมิงเบิร์ด

วิหารสั่นรุนแรงขึ้น จุดดำผุดขึ้นบนความว่างเปล่าสีขาว รวากับคราบเปื้อน
บนผืนผ้า "ข้าลึ้มรสเลือดของเบเนดิกต์ แคลสเตอร์ที่สามแล้ว" ข้ากล่าวอีกครั้ง
"ข้ามาเพื่อทำนาย"

วิหารสั่นไหว สั่นไหว --

แล้วก็ดับวูบไปทั้งหมด

พื้นใต้เท้าข้าหายวับ ขำร่วงผ่านรอยแยกของแสงเข้าสู่ความมืด ท้องไส้
หดเกร็ง มือเท้ากลวงโล่งขณะร่างข้าร่วงลงในห้วงว่าง

แสงสีเงินวาบหนึ่งแล่นผ่านความมืด จากนั้น --

หัวเข่าข้ากระแทกพื้นก่อน ตามด้วยมือ ผิววัสดุเบื้องล่างเย็น แข็ง และ
ไม่มันคง ข้ากลืนเสียงครางไว้และโซซัดโซเซ เอียงทางนั้นที่ ทางนี้ที่ แล้วร่างข้า
ก็กลิ้งไปเหมือนไม้กวาดแบ่งทำขนม เสียงแกร่งๆ ดังคลอไปตลอด และเมื่อหยุดกลิ้ง
ในสภาพตัวบิดงอ เปื่อยเปล่า และฟกช้ำ ข้าก็พยุ้งตัวลุกขึ้นนั่ง

เหรียญ ข้าตกลงมาบนกองเหรียญ หลายร้อย หลายพันเหรียญเรียงซ้อน
ทับกันอยู่ในห้องมืด

ข้ากวาดตาสำรวจรอบตัว เจยหน้ามองด้านบน มีผืนธงสีม่วงในห้อง
มีหน้าต่างบานยาว และท้องฟ้าสีฟ้าเจิดจ้า กระนั้นข้าก็ยังมองเห็นเงาจางๆ ของ
เสาค้ำยันแอชลิง เพดานโค้งสูง -- ไล่ในของวิหารที่ทำจากหิน

ตอนนี้พวกเขาคงลากข้าออกจากบ่อน้ำแล้ว เมื่อร่างหยุดหายใจเพราะ
การจมน้ำ ผู้หยั่งรู้จะถูกยกออกจากน้ำทันทีแล้วนำไปวางบนแท่นบูชา นอนหงาย

กางแขนออก ดูเครื่องบูชาัญญ

ข้ายังคงได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นนอกความฝันของข้า แต่เสียงนั้นสับสนวุ่นวาย
"ว่าอย่างไร" เสียงอธิการิณีแว่วจากไกลๆ

ข้าอ้าปาก เตรียมจะตอบ --

แล้วข้าก็เห็นมัน เหริญหนึ่ง ต่างจากเหริญอื่นๆ ลอยอยู่กลางอากาศ
ด้านหนึ่งเป็นหินเรียบลื่น อีกด้านดำมืด มีร่องลึก และขรุขระ

"เหริญของจอมโจรข้าของ" ข้าขาน "ข้าเห็นมัน ด้านหยาบหงายขึ้น"
ข้าผ่อนลมหายใจออก "ลงบอกความโชคร้าย"

หากเมื่ออธิการิณีตอบกลับ ข้าก็ไม่ได้ยิน ฟันได้ทำข้าหายวับไป เหริญ
ทั้งหลายร่วงหล่นสู่ความมืด และข้าก็ตกลงไปด้วย

ข้ากระแทกอีกอย่างหมดท่าลงบนพรหมชนสัตว์ เหริญหายไปแล้ว ข้า
อยู่ในสถานที่ใหม่ -- ระเบียงทางเดินมืดๆ ผ่นสูงเต็มไปด้วยภาพเขียนที่ข้า
พยายามเพ่งเท่าไรก็มองไม่ชัด มันดูคล้ายภาพร่างกาย เปลือยเหมือนร่างข้า
บิดเบี้ยวเป็นสารพัดท่า

สูงขึ้นไป เพดานของแอชลิงทอดตัวทะมึนเกือบโปร่งแสง

ผีทำข้าไม่เกิดเสียงแม้แต่บนพรหม แต่หัวใจกลับเต้นอย่างบ้าคลั่ง
การจมน้ำในบ่อน้ำพุพิเศษของวิหารแอชลิงและการฝันเห็นเทพนิมิตเป็นเช่นนี้
เสมอ เจ็บปวด ชวนชวนลูก ไม่ว่าจะฝันมากี่ครั้ง ข้าก็ไม่เคยหลุดพ้นจากความ
รู้สึกเหมือนถูกกักขัง รวากับมีใครบางคนที่ข้ามองไม่เห็น อาจเป็นร่างสวมหมวก
คลุมหัว จ้องมองข้าอยู่ ทำให้ขอบลานสายตาของข้ามืดลง

หลังบนเอน ไตวงแขน และฝ่าเท้าเปล่าของข้าขึ้นไปด้วยเห็ือ

แต่แล้วมันไม่ใช่แค่เห็ือ บางสิ่งเปียกๆ ซึมขึ้นมาบนเท้า เย็นเฉียบขณะ
ไหลแทรกเข้าไปในซอกนิ้วเท้าของข้า

ข้าเห็นมันตอนนั้นเอง ขวดหมึกขวดหนึ่งวางอยู่ริมทางเดิน หมึกดำทะลัก
ไหลออกมาเลอะพรหมเหมือนบาดแผลเลือดออก

"ขวดหมึกของอาลักษณ์ร่อนรน" ข้ากล่าว เปล่งเสียงให้ดังที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ลืมนึกว่าอยู่ หมึกดำกำลังไหลซึมออกมา สัญญาณอันเลวร้าย"

เสียงกระซิบดังขึ้นเหนือตัวข้า แล้วหมึก พรม ระเบียง ก็พากันร่วงหายไปทั้งหมด เช่นเดียวกับตัวข้า ข้าดิ้นผ่านความมืด ผ่านความว่างเปล่า ลงสู่แสงสีเทาจางๆ กระแสลมกระแทกหน้าข้าอย่างแรง คราวนี้ไม่มีเหรียญ ไม่มีพรมรองรับ มีเพียงเศษหินดินดานคมๆ อันไร้เมตตาและหินก้อนใหญ่ดังภูผา ข้ายื่นมือออกไปเพื่อยันตัว --

แล้วก็กระแทกลงบนก้อนหินก้อนหนึ่ง จนกระดูกไหลปลาร้าแตก

"หก เจ้าอยู่ที่ไหนแล้ว"

ข้าขบฟัน ดิ้นพรวด กลืนแรงคลื่นไล่ที่พุ่งขึ้นมา ความเจ็บปวดรื้อนร้าวไปทั่วตัว

"หก" เสียงอธิการณิดังก้อง แต่ยังเด็ดขาดดังเดิม

ข้าเคยเห็นผีผืนครั้งหนึ่ง ตอนนั้นข้ายังเด็กและอยากรู้ว่าตัวเองดูเป็นอย่างไรตอนทำนาย แต่ภาพสีที่กำลงม่น้ำทำเอาข้าหวาดผวาจนอยากหนีไปให้พ้น จากนั้นอธิการณิผู้แข็งแกร่งกว่าที่ข้าคาดคิดก็ดึงสี่ชิ้นจากบ่อน้ำเหมือนนางตัวเบาเท่าไม้กวาด แล้ววางนางลงบนแท่นบูชาในทำนอหงาย กางแขนออก ข้าเคยนึกภาพมาตลอดว่าระหว่างการทำนายคงต้องมีการตะเกียกตะกายหรือกระทั่งดิ้นพรวด เพราะการผืนเห็นเทพนิมิตก็เหมือนตกลงไปในฝันร้าย และความเจ็บในผืนนั้นจริงแท้เหมือนความเจ็บในยามตื่นของข้าเอง

แต่สี่กลับ...นอนนิ่ง ดูสงบ มีเพียงเสียงของนางที่เล็ดลอดจากริมฝีปาก อ้าเผยอ บ่งบอกว่าภายในนางกำลังปั่นป่วน นางคราง -- กรีดร้อง หลังจากนั้นนางบอกข้าว่าตกกระแทกจนกระดูกของจอมโจรข้าของ แต่สิ่งที่ข้าได้ยินมีเพียงเสียงสุดหายใจแรง และสิ่งที่ข้าเห็นก็มีเพียงเด็กสาวนั่งสนิทในชุดคลุมไหมเปียกปอน นอนอยู่บนแท่นบูชา กางแขนออกราวกับกำลังเชื้อเชิญ

และด้วยเหตุผลวิปลาสบางอย่าง ข้าชอบสิ่งนี้ การรู้ว่าตัวข้าทนความ

เจ็บปวดมากมายได้โดยไม่มีใครล่วงรู้เลย ทำให้ข้ารู้สึก...

เข้มแข็ง

ถึงแม้กระดูกไหปลาร้าที่แตกจะเจ็บปวดมากก็ตาม

ข้าดันตัวขึ้นด้วยแขนข้างที่ยังใช้การได้จนอยู่ในท่าคุกเข่า หน้าอกและท้องข้าเต็มไปด้วยรอยถลอกจากหิน เมื่อมองออกไป ข้าเห็นแอ่งน้ำกว้างเบื้องหน้า ล้อมรอบด้วยยอดเขาเจ็ดยอด แต่ละยอดสูงชัน คมกริบ เหมือนกรงเล็บของยักษ์หินโบราณในหนังสือนิทาน

แต่สิ่งที่ข้ามองอยู่ไม่ใช่พวกมัน เป็นผืนน้ำตรงหน้า น้ำสีฟ้าใสในแอ่ง และพายหินขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่เหนือมัน "ข้าอยู่ในเทือกเขา" ข้าพูดลอดไรฟัน "พายของผีพายมุงมันไม่ตะแฉิน้ำ -- และไม่มีสายน้ำไหลเลย สัญญาณร้ายอีกหนึ่งประการสำหรับกษัตริย์"

ท้องข้าวบ -- มาอีกแล้ว -- แล้วทันใดนั้นข้าก็ไม่ได้ยืนอยู่บนหินหรือมองน้ำอีกต่อไป แต่ยืนอยู่ลำพังในป่า กระดูกไหปลาร้าที่แตก -- บาดแผลบนผิว -- หายไปหมดสิ้น ข้ายืนอยู่ในป่าเบิร์ชชืดจาง ไร้ผู้คนปรากฏ

แต่ข้าไม่ได้อยู่ลำพัง

แสงอบอุ่นส่องกะพริบตลอดร่มใบไม้สีเหลือง ดันเบิร์ชไว้กิ่งก้านโอนเอนตามแรงลมราวแขนชืดเซียว เอื้อมคว้าเพดานของวิหารแอชลิงที่ปรากฏรางๆ

ข้าเงยหูฟัง

ตรงนั้น ระฆังใบหนึ่ง แขนงอยู่บนต้นไม้ตรงหน้า ระฆังหินที่ส่งเสียงสูงไม่สม่ำเสมอหลายตัวโน้ต

"ระฆังของผู้พิทักษ์ป่าสัตย์ซื่อดังขัดแย้งกัน" ข้าขาน "ไม่เป็นมงคล"

ข้าไม่ได้ยินเสียงอภิกิริณี ข้านึกภาพออกว่านางคงลอยยิ้มอยู่หลังผ้าคลุมต่อหน้ากษัตริย์แคสเตอร์ วัตถุหินสีขึ้น -- สีลางร้าย

เหลืออีกเพียงหนึ่ง

เสียงระฆังขาดห่วงไป

ผืนป่าเขียวสอาด และต้นเบิร์ช -- พวกมันขยับเข้ามาใกล้กันแน่นกว่าเดิม เหมือนฝูงหมาป่าที่กำลังต้อนกวางหลงทางไว้ตรงกลาง เมื่ออยู่ใกล้ขนาดนี้ ข้ามองเห็นได้ว่าเปลือกสีซีดของต้นไม้ไม่ได้โปร่งแสงหรือบางเหมือนเปลือกต้นเบิร์ชทั่วไป ไม่ใช่เลย เปลือกพวกมันเป็นปื้นๆ หนาหนึ่ก เหมือนเนื้อเก่าๆ และปมบนลำต้น รอยแผลลึกสีเข้มบนเปลือกไม้ซีดๆที่กำลังหลุดล่อนนั้น --

พวกมันคือดวงตา ดวงตาสีดำไร้เปลือกตาหลายร้อยดวง กำลังจ้องมองข้า

ผืนป่าหายวับไป เมื่อโลกกลับมาตั้งตรงอีกครั้ง ข้าก็นอนอยู่บนผืนดินแข็ง เย็น และเปียกชื้น อากาศปิดและอับชื้น ข้าแทบมองไม่เห็นร่างเปลือยของตนเอง -- ทุกอย่างถูกทาบทับด้วยความดำมืด

"ข้าอยู่ในความมืด" ข้าขานออกไป

ข้าอยู่ในความมืด เสียงสะท้อนของข้าทวนมาจากที่ไกลลิบ

ข้ารู้ดีว่าต่อไปจะเจออะไร ข้าเคยฝันถึงสถานที่เหล่านั้นมาหลายร้อยครั้งแล้ว -- ห้องที่เต็มไปด้วยเหรียญ ทางเดินปูพรม ภูเขา ป่าเบิร์ช และตอนนี้ความมืดอันอับชื้น ข้ารู้ดีว่าวัตถุหินใดกำลังรอข้าอยู่และรู้ว่าควรตีความมันอย่างไร ข้าเก่งเรื่องการอ่านสัญญาณ และเพราะอย่างนั้นเองข้าจึงรู้สึกละอายที่ข้าเกลียดชังการทาสีนี้ หลังจากผ่านมานานขนาดนี้แล้ว

ละอายที่ข้ายังกลัวการฝันอยู่

ข้าลุกขึ้นยืนแล้วก้าวไปข้างหน้าช้าๆ ยื่นมือทั้งสองออกไป ผ่านไปครู่หนึ่งไม่มีอะไรเลย มีแต่ความมืดและเสียงชีพจรเต้นตุบๆในหู จากนั้น -- แสงสีเงินสูงขึ้นไปเบื้องบน แสงจันทร์ลอดผ่านรอยแยกแคบๆลงมา รวากับข้ากำลังมองท้องฟ้ายามค่ำจากในไซม์มิดๆไปโต

ไม่มีแสงมากนัก เพียงแค่ช่วยให้ข้าไม่เอาหน้าแข็งไปชนเข้ากับม่านงหินที่ตั้งอยู่ชิดผนังเท่านั้น บนม่านงมีพรมทอผืนหนึ่ง สีซีดและหลุดลุ่ย ที่ปลายผูกถ่วงไว้ด้วย --

หินถ่วงผูกทอผ้า

"หिनถ่วงหูกทอผ้าของช่างทอผ้าใจสลาย" ข้าขน ผืนไม่ให้เสียงแผ่วลง
จนกลายเป็นเสียงกระซิบ "มันห้อยอยู่บนด้ายหลุดลุ่ย สัญญาณร้ายประการที่ห้า"
ข้าส่ายหน้า "นั่นคือคำตอบสำหรับคำถามของกษัตริย์แคสเตอร์ บรรดาเทพนิมิต
ไม่โปรดปรานเขา"

เสียงหลายเสียงสะท้อนมาแต่ไกล

ความฝันได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว อธิการิณีคงจะปลุกข้าตอนนี้--

เสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงฝีเท้าในความมืด ไม่ใช่เสียงดุษฎีของรองเท้าหนังหรือ
รองเท้าบู๊ต หรือแม้แต่เสียงย่างเท้าเปล่า แต่เป็นเสียงแข็งกระด้าง เหมือนหิน
กระทบหิน แกร๊ก แกร๊ก เสียงนั้นดัง แกร๊ก แกร๊ก ดังอยู่ด้านหลังข้า

ข้าหันขวับ

ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

ข้าขลุ่ย ความรู้สึกอึดอัดเหมือนมีใครกำลังจ้องมองทำให้ประสาทสัมผัส
ทั้งหมดไวขึ้น

แกร๊ก แกร๊ก ดังทั้งใกล้และไกล

แสงสีเงินจากดวงจันทร์ถูกบดบัง ผลักข้าให้เข้าสู่ความมืดสนิท ข้ากัด
ริมฝีปากกลืนเสียงร้องแล้วทำสิ่งที่ข้าทำทุกครั้งในช่วงนี้ของความฝัน
วัง

ข้าวิ่งฝ่าไล่อันมืดมิดของความฝันจนกระทั่งร่างข้าร่วงลง ดิ่งสู่ความมืด
ไร้กันขัง ดิ่งสู่ความว่างเปล่า ข้าร่วงหล่น ร่วงหล่น--

"หก" เสียงอธิการิณิดังขึ้น

ข้าตื่นพร้อมสุดหายใจติดขัด

บทที่สาม

อัศวินผู้ร้ายกาจที่สุดในเทรามี

อ้อ ชื่อของข้าคือซิบิล เดลลิง เคยชื่อ ซิบิล เดลลิง ข้าจำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นคนตั้งชื่อนั้นให้ แต่ข้าจำวันที่สูญเสียมันไปได้

ข้าเป็นเด็กกำพร้า ถูกอุ้มไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง ไอ้สาลักน้ำที่มีรสเหมือนดอกไม้เน่า ข้าจำไม่ได้ว่าข้ามาอยู่ในบ่อน้ำพุแอชลิงได้อย่างไร และจำช่วงชีวิตก่อนหน้านี้ไม่ได้เลย แต่ข้าจำได้ว่าตัวเองร้องไห้สะอึกสะอื้น เสียงร้องของข้าสะท้อนก้องไกลไกลราวกับมีเด็กหญิงร้อยคนคร่ำครวญอยู่พร้อมกัน

หญิงที่อุ้มข้าไว้ปกปิดใบหน้าด้วยผ้าคลุม พูดเสียงที่ภายหลังข้ารู้ว่าเป็นของอธิการินี นางก้มลงมาหาข้า บอกข้าว่าหนูน้อยที่ป่วยไข้ในวันก่อนแม่หนูซิบิล เดลลิง ได้ตายจากไปแล้ว นางถามว่าข้าอยากยื่นมือศักดิ์สิทธิ์ข้าไปกำหนดโชคชะตาแห่งเทรามีหรือไม่ ข้าจะยอมมอบเวลาให้นางสิบปีเพื่อแลกกับความรักและการดูแลของนางหรือไม่ เด็กอย่างข้าจะให้คำตอบอื่นใดได้เล่า นอกจากคำว่ายอม

แล้วนางก็กดให้ข้าจมน้ำ

หลังจากนั้น ข้าอาเจียน อธิการินีอุ้มข้าไว้ในอ้อมแขนและบอกว่าบ่อน้ำ

นั้นศักดิ์สิทธิ์และเปี่ยมด้วยเวทมนตร์ และการจมลงในน้ำทำให้ข้ากลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และมีเวทมนตร์ด้วย เปลี่ยนแปลงไปชั่วนิรันดร์ นางบอกว่าความทรงจำของข้าถูกชะล้างไปทันทีที่น้ำแตะริมฝีปากข้า รวากับข้าได้เกิดใหม่อีกครั้ง นางบอกว่าข้าแปลก พิเศษ ใหม่ และที่สำคัญที่สุด นางบอกว่าข้าเป็นของนาง และพูดด้วยเสียงภาคภูมิใจแบบที่ทำให้ข้าพยายามทำตัวเพื่อให้นางพอใจเพื่อจะได้ยินมันอีกครั้ง นางปิดผมสีเงินเส้นยาวของข้าออกแล้วผูกผ้าเนื้อบางรอบดวงตาข้า บอกว่าข้าจะไม่ปลดปล่อยหากออกไปนอกวิหาร เพราะผู้คนในเทรามีอยากได้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้ครอบครอง นางสั่งให้ข้าปิดปิโดใบหน้าและชื่อ จนกว่าเวลาสิบปีของข้าที่วิหารแอชลิงจะสิ้นสุดลง

ข้ากลายเป็นเพียงหมายเลข "หก" แต่ข้าก็สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ลืมว่าครั้งหนึ่งข้าเคยเป็นคนผู้มีชื่อ -- ซิบิล เดลลิง -- และเมื่อสิบปีของข้าที่วิหารแอชลิงสิ้นสุดลง ข้าจะเรียกตัวเองด้วยชื่อนั้นอีกครั้ง

มีเด็กหญิงอื่นๆ อีกห้าคน พวกนางล้วนเหมือนข้า เป็นเพียงหมายเลขอธิการินีพาชายหญิงมากมายมาที่วิหารเพื่อพบเรา ทั้งชนชั้นสูงและสามัญชน ชุนนางและอัศวิน พวกเขาจะตั้งคำถาม และในบ่อน้ำพุ นั้น ด้วยเลือดของคนแปลกหน้าบนริมฝีปากเรา เทพนิมิตก็มอบคำตอบให้ -- ดีบ้าง ร้ายบ้าง

พวกเราคือผู้หยั่งรู้ อิตาศักดิ์สิทธิ์แห่งวิหารแอชลิง ผู้แจ้งลางของเหล่าเทพ

กาลเวลาผ่านไป ครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าก้าวลงสู่น้ำเย็นลื่น แหงนหน้ามองหน้าต่างกระจกสี กลีบดอกไม้และปีกผีเสื้อกันเป็นใบหน้าอันประหลาด ครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าจมน้ำและฝัน และในความฝันทั้งหมดนั้น ในบรรดาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่บังเกิดขึ้นเพราะฝัน ข้าก็ทำลายคำสัญญาของตัวเอง

ข้าลืมซิบิล เดลลิงไปหมดสิ้น

"ตั้งสติหน่อย บาร์โธโลมิว ความฝันเจ้าจบแล้ว"

ในห้องเครื่องบูชา บนม้านั่งที่กั้นด้วยผ้าม่านกำมะหยี่ ข้าไถออกมา ซักกลับ มาอยู่ที่แอชลิงแล้ว กลับมาในชุดพิธีทำนาที่เปียกชุ่ม วิหารมีดสนิท หน้าต่าง ดำเหมือนหมึก เป็นเวลากลางคืน และข้าอยู่เพียงลำพัง ลำพัง นอกจาก--

"ลางร้ายห่าอย่าง" เป็นเสียงของการก้อยล์ร่างค่างควาตัวเดิม "ข้า ประหลาดใจมากที่กษัตริย์องค์ใหม่ไม่ฉีราดไปเลย ปกติข้าขึ้นชอบกิริยาอัน น่าอัปยศของมนุษย์นะ แต่ตอนดูเจ้าหนุ่มแคสเตอร์-- โอ้ยตาย เจ้าอ้วกอยู่นี่"

ข้าอ้วกอยู่จริง ข้ากำมือไว้แน่น พลิกตัวไปด้านข้างและขยอนเศษอาหาร ในกระเพาะออกมาจนเลอะพื้นห้องเครื่องบูชา

การก้อยล์ร้องเสียงแหลม "ข้าเพิ่งขัดพื้นหินพวกนี้เมื่อเช้าเอง"

"ข้า" ข้าหลับตาแน่นและสำรอกอีกครั้ง "ข้าเป็นคนขัดต่างหาก"

"แต่ข้าต้องเหนื่อยขึ้นนะเจ้า"

หลังอธิการิณีปลุกข้า ความฝันก็หยุดไปทันที รวากับเปลวไฟลูกดับ หลังการทำนาข้ามักมึนงง บางครั้งนานหลายชั่วโมง การก้อยล์ตัวหนึ่งจะจุ่มข้า ออกจากสายตาผู้คนมาที่ห้องเครื่องบูชา แล้วข้าก็นอนอยู่ในสภาพมึนเคลิ้มเหมือน เมายา เมื่อสติฟื้นคืน ข้าจะอาเจียนเสมอ

ข้างอตัวเอาจางเกยเข้า "นี่ก็โง่งแล้ว"

"กลางคืน" การก้อยล์ตอบ

"ข้าเห็นอยู่แล้วน่า คนอื่นเขานอนกันแล้วหรือ"

"แน่นอน" มันทำหน้าที่ "เหล่าอัศวินด้วย"

ข้าไถ "กษัตริย์ยังอยู่ที่นี้หรือ"

"อธิการิณีเสนอให้พักที่เรือนพัก นางอาจสงสารเขากระมัง และความ สงสารข้างเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เพราะเขาก็คือผู้บุกรุกรูปแบบหนึ่งเสมอ คิดดูสิ แค่ ตอนเจ้าเออร์เธียอยู่ที่นี่ ข้าก็จับได้ว่ามีอัศวินนอกคอกสองสามนายไปด้อมๆ มองๆ แถวบ่อน้ำพุ แต่ไม่ต้องห่วง-- ข้าจัดการไปเรียบร้อยแล้ว" มันจุกปาก แล้วหยิบผ้าลินิน

ขึ้นมาเช็ดคราบน้ำดีที่มุมปากข้าลวกๆ "ดีขึ้นหรือยัง"

ข้าเจ็บเนื้อตัวไปหมด กล้ามเนื้อบนหน้าผาก คิ้ว ขากรรไกร และท้อง
ปั่นป่วนจากการกลืนน้ำในบ่อน้ำพุเข้าไป ไม่มีร่องรอยให้เห็นจากอาการบาดเจ็บ
ที่ข้าได้รับในฝัน แต่ความเจ็บปวดจากกระดูกไหปลาร้าที่แตก จากกล้ามเนื้อที่ถูก
บิดยัด ยังคงหลงเหลืออยู่ในร่างกายข้า

"ข้าหิวน้ำ" ข้าพูดเสียงแหบ

การก่อกองลุ่มองพื้นซึ่งเปรอะเปื้อนด้วยอาเจียนข้า "ข้าอยากพาเจ้าไปส่ง
กระท่อมนะ แต่ดูเหมือนข้ามีงาน**ขัดพื้น**รออยู่"

ข้าลุกขึ้นยืนบนขาที่สั่นระริก "ขอโทษที่ทำให้เลอะเทอะ"

มันเช็ดจุ่มกขึ้นและไม่กล่าววาทรีสวัสดิ์ข้าด้วยซ้ำ

ด้านนอกอากาศเย็นจัด ไม่มีกลิ่นหวานเลี่ยนและเน่าจุนแบบดอกไม้เน่า
แต่สดชื่น ให้ความรู้สึกสะอาด บนยอดเนินแห่งนี้ไม่มีต้นไม้เลย มีเพียงกรวด
หิน และหญ้า ประดับด้วยดอกเกาแวนประปราย ดวงจันทร์เบื้องบนเป็นเหมือน
ปลายเล็บสีซีดบนท้องฟ้า ไม่แยแสจะให้แสงนำทางข้า แต่ก็ไม่เป็นไร แม้จะมี
ผ้าคลุมชั้นพาดทับดวงตาและไม่มีโคมไฟ ข้าก็ยังพบเส้นทางในลานที่นำไปสู่เรือนหิน
ซึ่งหลบอยู่ในเงามืดตลอดกาลของวิหารแอชลิง

นอกเหนือจากตัววิหารแล้วมีอาคารอยู่หกหลังบนยอดเนิน หลังที่ใหญ่
ที่สุดคือเรือนพักสองชั้นพร้อมคอกม้าซึ่งปกติจะว่างเปล่า แต่ตอนนี้บอวลด้วย
กลิ่นมูลจากม้าของเหล่าอัศวิน หลังที่ใหญ่รองลงมาก็คือกระท่อมปกคลุมด้วย
ไม้เลื้อยอันเป็นที่พักของอิกิกริณี ด้านหลังเป็นโรงอาหารส่วนกลาง ถัดจากนั้น
ก็เป็นกระท่อมอีกสองหลัง หลังหนึ่งเป็นของพวกการก่อกองลุ่ม ซึ่งแม้ไม่กินไม่ดื่ม
แต่ก็รักการนอนเป็นที่สุด และอีกหลังเป็นของพวกผู้หยั่งรู้

หลังสุดท้ายคือกระท่อมหินเล็กจิ๋ว อยู่ไกลออกไปทางด้านใต้ของยอดเนิน
เป็นบริเวณที่ลมพัดแรงที่สุด ไม่มีใครไปที่นั่นเลย กระท่อมนั้นไม่มีหน้าต่าง
มีเพียงประตูหลักโบราณ เป็นสถาปัตยกรรมที่น่าเศร้าและถูกทิ้งร้างอย่างสมบูรณ์

ข้าเดินผ่านไปในตลาดอย่างเงียบงัน ลัดเลาะผ่านคอกม้า เรือนพัก หน้าต่างมืดสนิททุกบาน ไม่รู้ว่าเหล่าอัศวินกำลังหมั่นหมองเพราะแสงร้ายของกษัตริย์หรือแค่เข้านอนหมดแล้วกันแน่ แต่พอเดินอ้อมกระท่อมของอธิการินีจนเห็นโรงอาหารส่วนกลาง--

ข้ากะพริบตา หน้าต่างโรงอาหารสว่างไสว และมีอัศวินนายหนึ่ง ดิดาวุธเต็มตัว ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู นางมองตรงมาที่ข้าขณะข้าเดินออกจากความมืด "เฮ้!"

ข้าหยุดกึก

อัศวินผู้นั้นพกดาบที่เอวและถือขวานที่ดูอันตรายไว้ในมือซ้าย นางเดินดุ่มมาหาข้า เพ่งมองผ่านแสงคบเพลิงในมือ "นั่นใคร!"

เสียงข้าแหบพร่า "หก"

"ใครนะ"

"หก"

อัศวินยังคงเดินตรงเข้ามา ร่างสว่างเรืองในแสงคบเพลิงสีเหลือง ผมสั้นสีเข้มของนางประดับด้วยวงแหวนบรอนซ์ ทอง และเงินอันวิจิตร จมูกคม รั้วรอยระหว่างคิ้วและรอบดวงตาที่หริ่งทำให้ข้าแน่ใจว่านางอายุมากกว่าข้า ดวงตาสีเขียวของนางแถมขอบด้วยถ่าน และเบิกกว้างเมื่อสำรวจข้า "เวรเอ๊ย ผู้หยั่งรู้" นางลดคบเพลิงลง "เจ้าดูเหมือนผีใน--ใน--"

ข้ามองตามสายตานางลงไปยังชุดพิธีทำนายที่สวมอยู่ ผ้าไหมสีขาวยังเปียกชุ่ม เผยร่างกายข้าจนแทบไม่เหลืออะไรให้นึกภาพต่อ "ข้ากำลังจะกลับห้อง" ข้าตอบเสียงห้วน

"ดีที่ป่านนี้เย็นนะ"

"ข้าเพิ่งฝันเสร็จ เจ้าลึ้มพิธีทำนายไปแล้วรี"

อัศวินจ้องมองข้า ไม่ใช่จ้องแบบทิ้งจนพูดไม่ออกอย่างที่คนแปลกหน้าผู้มาเยือนแอสลิงมักทำ แต่เป็นสายตาตรวจสอบละเอียดลออ "ข้าไม่ได้ลึ้ม

แต่ทุกคนเข้านอนกันหมดแล้ว ทั้งผู้หยั่งรู้และอธิการินีของเจ้า"

"การก่อกยสิทธิ์ให้เข้านอนพักในวิหาร"

นางเล็กคิ้ว "เจ้าต้องพักหลังจากฝันด้วยหรือ"

"ข้าว่าททรรธรรมาคงไม่เข้าใจความซับซ้อนของการทำนายหรือ"

นางเล็กคิ้วขึ้นอีก ข้ารู้สึกผิดแหวหนึ่งที่พูดจาดูแคลนในนางแบบนั้น แต่แล้วสติข้าก็กลับมา ถึงอย่างไรนางก็เป็นอัศวิน รับใช้กษัตริย์ผู้ซึ่งเทพนิมิตไม่โปรดอยู่แล้ว ไม่เห็นจำเป็นต้องรู้สึกผิด "ข้ากระหายน้ำ" ข้าพูด

"ถ้าอย่างนั้น" นางเคาะรองเท้าลงบนดินเบาๆ "ททรรธรรมาคนนี้น่าคงถือเป็นเกียรติหากได้เดินไปส่งเจ้ากลับที่พัก"

ข้าพยักหน้าไปทางอาคารด้านหลังนาง "ครัวอยู่ข้างใน ข้าจะเข้าไปเอาน้ำจากที่นั่น"

"เข้าไปหยิบให้"

"ช่างมีน้ำใจ" ข้าเดินอ้อมตัวนางไป "แต่ไม่จำเป็น"

"เดี๋ยว ผู้หยั่งรู้" นางเอื้อมมือมาจับแขนข้า "เดี๋ยวก่อน --"

ข้ากระซอกเปิดประตูโรงอาหารส่วนกลาง

บนโต๊ะไม้ด้วยยาว มีอัศวินอีกนายหนึ่งนั่งก้มตัวอยู่ รองเท้าของเขาคลายเชือกไว้ เขาไม่ได้สวมเกราะ ไม่ได้สวมเสื้อเกราะโซ่ ไม่ได้สวมเสื้อตัวใน เขาไม่ได้สวมอะไรเลยเหนือกางเกงที่ผูกเชือกคาดไว้แบบลวกๆ

เขาหันตามเสียงประตู ดวงตาสีเข้มตัวดำมาหยุดที่ข้า แสงไฟสะท้อนวบบนตางหูทองสามห่วงตรงหูขวา

อัศวินจากถนนั้นเอง

เขาสูบอะไรบางอย่าง ก้านเล็กๆ คุกรุ่น กลิ่นฉุนแสบจมูก คล้ายต้นตำแย และเหมือนตอนที่เราสบตากันก่อนหน้านี้ ตอนข้าอยู่บนกำแพง เขาอยู่บนหลังม้า --

ไม่มีความอบอุ่นในดวงตาเขา

แล้วเขาก็พูด ไม่ใช่ น้ำเสียงสั้นห้วนเหมือนตอนตะโกนจากถนน แต่ทุ้มลึกกว่า และเขาคิดว่าบางทีความอบอุ่นทั้งหมดของเขาอาจซ่อนอยู่ที่นั่น ในเสียงต่ำ และร้อนระอุเหมือนถ่านไฟ "นี่มันอะไรกัน มีอด"

อัครวินด้านหลังซ้ำ—ซึ่งดูเหมือนจะซื่อมึน—ขยับตัว ข้าหยุดก็กตริตรองณีประตุ ทั้งให้ร่างของนางครึ่งหนึ่งค้างอยู่ตรงชอกประตุ "ข้าพบนางเดินโซเซอยู่ในความมืด" นางพูดถ้อยคำต่อมาซ้ำๆ แบบเน้นย้ำ "นางมาหาน้ำดื่ม"

"อ้าว" อีกเสียงดังขึ้น

ข้าสะดุ้ง เพิ่งเห็นร่างที่สองในห้อง ยืนอยู่ใกล้กองไฟ ดวงตาเหนือแก้มกลมมนจ้องมองข้า "นั่นผู้หยั่งรู้ของข้านี้"

กษัตริย์เบเนดิกต์ แคลเตอร์

เขายักหน้าทักซ้ำ สงสัยมึนสับสนแบบเด็กชาย กษัตริย์ตัวสั่นหายไปแล้ว คนนี้ดูสบายอกสบายใจเหลือเกิน ไม่ว่าलगานิมิตจากความฝันจะเลวร้ายเพียงใด "พิธีทำนายนี้นี้เป็นประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมทีเดียว" เขาพูด ในมือมีเหยือกขนาดใหญ่ที่ซ่อนไว้ด้านหลังไม่ค่อยมิดนัก "ขอบใจมากนะ"

"ด้วยความ...ยินดี" บางทีเขาอาจเมา เพราะไม่มีชายสติดี ๆ คนใดจะยืมจิ้งเงาแบบนี้ได้ในสถานการณ์แบบเขา ข้าหันไปมองมึน "ข้าไม่ได้เดินโซเซในความมืด ข้าเดินแบบปกติอยู่ในลาน เพราะข้าอาศัยอยู่ที่นี้ ส่วนพวกเจ้าเป็นแขก"

อัครวินผู้เกือบเปื้อนยโสตกลงจากโต๊ะ ข้าจ้องใบหน้าเขาอย่างดีดิ่ง ไม่มองต่ำลงไปกว่านั้น ไม่มองกล้ามเนื้อเพรียวที่เป็นร่องลึกอยู่บนหน้าท้อง ไม่มองเส้นรูปตัววีคมกริบเหนือสะโพก ไม่มองเส้นขนสีเข้มที่ทอดจากสะดือลงไปในขอบกางเกง—

"ต้องเป็นอะไรที่พิเศษมากสินะ" ควันพวยพุ่งออกจากริมฝีปากของเขา ที่เผยออก "การเป็นผู้หยั่งรู้นะ"

น้ำเสียงไม่ได้บ่งบอกว่าเขาคิดว่ามันพิเศษเลย

"การทำนายเป็นเกียรติ การได้รับการทำนายก็เช่นกัน เจ้าน่าจะรู้ถ้าสนใจ
เข้าร่วมพิธีเสียหน่อย"

"เจ้าเห็นตอนข้าเดินออกไปสินะ"

"จะไม่เห็นได้อย่างไร ก็การแสดงของเจ้าเด่นเสียขนาดนั้น"

มือดกระแอม อัศวินนายนั้นหันไป ทั้งสองสบตากันแบบที่ข้าอ่านไม่ออก
ตอนนั้นเองที่ข้าเห็นมัน สิ่งที่ข้าไม่เห็นตอนเขาหันข้างให้ข้าบนโต๊ะ เหตุผลที่เขา
ไม่สวมเสื้อ

กลุ่มรอยข้าสีกล้ำดูเลวร้ายกระจายเต็มลำตัวด้านซ้าย ผิวแตกเป็นปื้น
เหมือนเนื้อเสีย ได้ผิวนั้นน่าจะมียี่โครงหักอย่างน้อยหนึ่งซี่

"เกิดอะไรขึ้น" ข้าโผล่ออกมา

เขาก็มองมองสีข้าง แล้วมองข้าผ่านม่านควันอีกกลุ่ม "ไม่ใช่เรื่องของเจ้า"

กษัตริย์แคสเตอร์ผืนหัวเราะออกมา "มีอะไรให้ข้าช่วยไหม ผู้หยั่งรู้ น้ำ
ใช้ไหม" เขากะวีระวาดไปอีกด้านของห้อง วางเหยือกที่ซ่อนไว้ด้านหลังลงบนโต๊ะ
ใกล้สมุดเก่าๆ เล่มหนึ่ง ข้าได้ยินเสียงซลุกๆ น้ำกระฉอกไปมาในภาชนะ

กลิ่นคุ่นเคยไซมาในอากาศ

ข้าสูดจมูกฟุดฟิดเหมือนสุนัข ข้ารู้จักกลิ่นวายร้ายนั้น มันอบอวลไปทั่ว
ห้อง — มาจากเหยือก ไม่ใช่ไวน์อย่างที่คิด ไม่ใช่กลิ่นฉุนเหมือนสิ่งที่อัศวินสูบ
แต่หวานกว่า เน่ากว่า เหมือนดอกไม้เน่า

น้ำจากบ่อน้ำพุของแอชลิง

อัศวินไร้เสื้อถลึงตา "เป็นอะไรผู้หยั่งรู้"

ท้องไส้ข้าปั่นป่วน น้ำดีที่คิดว่าคายไปหมดแล้วบนพื้นวิหารย้อนกลับมา
อีก และก่อนที่จะทันได้ตอบได้ถ้อยคำอดีตของอัศวิน ข้าก็เอามือจับท้อง
แล้วก้มตัว

และอาเจียนลงบนร่องเท้าบูตของเขา